

คุณชาย
IN MY HEART

โดย ศ.วันธรรม

कुलयाय
IN MY HEART

www.kalyanamitra.org

VOLUME

ครบรอบ 100 ปี

คุณยายอาจารย์ มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง

โดย ตะวันธรรม

๖ ถ้อยธรรม

จากตะวัน

คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์
ชนนิกยุง เป็นบุคคลสำคัญผู้อยู่เบื้องหลัง
ความสำเร็จของวัดพระธรรมกาย ท่านเป็น
ประดุจมหาปุชนียาจารย์ของหลวงปู่ พระภิกษุ
สามเณร อุบาสก อุบาสิกา และหมู่คณะนักสร้าง
บารมีทุกคน ที่ได้เดินตามรอยท่านในการทุ่มเท
เสียสละสร้างชาติอย่างเอาชีวิตเป็นเดิมพัน
เพื่อมุ่งไปสู่ที่สุดแห่งธรรม

หากมองจากภายนอกแล้ว คุณยายอาจดู
เป็นเพียงอุบาสิกาแม่ชีผู้มีชีวิตเรียบง่ายท่าน
หนึ่ง แต่แท้จริงแล้วเรื่องราวของท่านเป็นสิ่งที่
น่าศึกษาอย่างยิ่ง เรื่องราวของคุณยายที่หลวงปู่
ได้นำมาเล่านับตั้งแต่ท่านถือกำเนิดขึ้นจนกระทั่ง

ละสังขารนั้นเปรียบได้กับผิวหนังกำพรว้า ซึ่งเป็นส่วนที่อยู่ชั้นนอกสุดของร่างกายเท่านั้น ยังไม่สามารถอธิบายถึงความเป็นตัวตนอันแท้จริงของท่านที่เปรียบได้กับเยื่อข้างในกระดูก ผู้ที่จะทราบถึงความเป็นอย่างแท้จริงมีเพียงพระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) หลวงปู่วัดปากน้ำผู้เป็นครูบาอาจารย์ของท่านเท่านั้น ซึ่งพระเดชพระคุณหลวงปู่ได้ยกย่องชื่นชมคุณยายในท่ามกลางศิษยานุศิษย์ผู้ประพฤติธรรมด้วยกันว่าคุณยายเป็น “หนึ่งไม่มีสอง”

หากเรายังไม่ถึงวิชาธรรมกาย เราก็ยังไม่มีโอกาสที่จะได้รู้จักคุณยายอย่างสมบูรณ์ แต่การที่เราได้รับรู้รับทราบเรื่องราวในชีวิตของท่านจากคำบอกเล่านั้นก็เป็นการรู้จักในระดับหนึ่งที่เราจะทำความเข้าใจได้ ซึ่งจะทำให้เราเกิด

กำลังใจในการทำความดีและสร้างบุญบารมีตาม
อย่างท่าน ส่วนการรู้จักในสิ่งที่เป็นตัวตนอัน
แท้จริงของคุณยายนั้น เปรียบเสมือนการนับเม็ด
ฝนทั้งหมดที่ตกลงมาในจักรวาล ซึ่งเป็นเรื่องที่
คนธรรมดาสามัญทำได้ยาก การนับพระคุณของ
ท่านจึงเป็นเรื่องที่ลึกซึ้งเกินธรรมดา

ชีวิตของคุณยายนั้นเป็นชีวิตที่งดงามมาก
ทั้งเบื้องต้น ท่ามกลาง เบื้องปลาย ตลอดชีวิต
ของท่านมีแต่การสั่งสมบุญ ทั้งบุญจากการทำ
ทาน รักษาศีล เจริญภาวนา และบุญกิริยาอื่น ๆ
ทั้งหมด ท่านได้ทำอย่างครบถ้วน ยากที่จะหาใคร
ทำได้เสมอเหมือนท่าน โดยเฉพาะการศึกษา
วิชาธรรมกายจนกระทั่งแตกฉานและเชี่ยวชาญ
หรือแม้แต่การสร้างวัดพระธรรมกายเพื่อให้เป็น
ศูนย์กลางการประพฤติปฏิบัติธรรมของชาวโลก

หลวงพ่อบอกว่า หนังสือชุด “คุณยาย In My Heart” นี้จะเป็นประโยชน์ต่อลูกหลานและศิษยานุศิษย์ทุกท่านของคุณยาย ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่เคยพบและสัมผัสกับคุณยายในสมัยที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ หรือเป็นผู้ที่มาใหม่ในภายหลัง เพราะคุณยายท่านเป็นผู้ที่มีดวงใจใสบริสุทธิ์และสว่างไสวดูดวงตะวันเที่ยงที่เรียงอยู่เต็มท้องฟ้า บุคคลใดก็ตามที่ตรึกระลึกนึกถึงท่าน แล้วน้อมนำข้อวัตรปฏิบัติของท่านมาเป็นแบบอย่างในการดำรงชีวิต ก็เท่ากับว่ามีคุณยายอยู่ในหัวใจ ยามใดก็ตามที่เรามีคุณยายอยู่ในหัวใจแล้ว ยามนั้นความสว่างไสว ความสะอาด บริสุทธิ์ ความดีงาม และความเป็นสิริมงคลทั้งปวงก็จะเกิดขึ้นในกาย วาจา และใจของเราอย่างน่าอัศจรรย์

ตะวันธรรม

คำนำ

PREFACE.

เนื่องในโอกาสครบรอบ 100 ปี ของคุณยาย
อาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ผู้ให้กำเนิด
วัดพระธรรมกาย ในวันที่ 19 มกราคม พ.ศ. 2552
คณะศิษยานุศิษย์ของคุณยายอาจารย์ทั่วโลกได้
พร้อมใจกันกราบขออนุญาตพระเดชพระคุณ
พระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อธัมมชโย) นำบันทึก
ความทรงจำของพระเดชพระคุณหลวงพ่อ จากทั้ง
ที่ได้พบเห็นด้วยตนเอง และได้ยินได้ฟังคำบอกเล่า
เรื่องราวต่างๆ จากคุณยายโดยตรง มารวบรวมและ
จัดพิมพ์เป็นหนังสือชุด “คุณยาย In My Heart”
เพื่อเป็นการแสดงความกตัญญูบูชาธรรมแด่คุณยาย
อาจารย์ในโอกาสอันเป็นมงคลนี้

หนังสือชุด “คุณยาย In My Heart” ประกอบด้วยหนังสือ 6 เล่ม ที่ร้อยเรียงเรื่องราวของคุณยายอาจารย์นับตั้งแต่วัยเยาว์จนกระทั่งละสังขารตามลำดับดังนี้

เล่มที่ 1: จากทุ่งนาถึงแดนธรรม

เล่มที่ 2: สู่วัดป่าน้ำและโรงงานทำวิชา

เล่มที่ 3: หนึ่งในมีสองแห่งกองทัพธรรม

เล่มที่ 4: คุณยายกับหลวงปู่

เล่มที่ 5: ชัยชนะของคุณยาย

เล่มที่ 6: ต้นแบบนักสร้างบารมี

คณะผู้จัดทำหวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือชุดนี้จะเป็นประโยชน์แก่ทุกท่าน และขออนุโมทนาบุญที่ได้ให้การสนับสนุนหนังสือชุดนี้

ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

คณะผู้จัดทำ

มูลนิธิตะวันธรรม

gnore In My Heart!

1

ชีวิตในวัยเยาว์

- 24 กำเนิดคุณยาย
- 30 จันทร์แข่งเหล็ก
- 34 สัมผัสพิเศษ

gnore In My Heart!

2

แรงบันดาลใจ

- 46 ไปให้ถึงดวงตะวัน
- 50 วิกฤตคือโอกาส
- 58 ความคิดอัจฉริยะ
- 64 กิตติศัพท์ที่วิชาวรรณกาย

gnore In My Heart!

3

สมปรารถนา

76 สะพานเชื่อมวัดปากน้ำ

84 กว่าจะเข้าถึงธรรม

94 ช่วยพ่อจากนรก

gnore In My Heart!

4

พบหลวงปู่

- 110 ฝันบอกเหตุ
- 118 มาช้าไป
- 128 จากไปไม่หวนคืน

gnore In My Heart!

ข

ทสังท่าย

- 141 วิธีปฏิบัติเพื่อเข้าถึงพระธรรมกาย
- 146 ประวัติคุณยายฯ
- 150 บทสวดสรรเสริญคุณยายฯ
- 156 ประวัติตะวันธรรม

gnore In My Heart!

๑ ชีวิตในวัยเยาว์

กำเนิดคุณยาย ◦ จันทร์แข่งเหล็ก ◦ สัมผัสพิเศษ

...แม้ท่านจะถือกำเนิดเป็นเกษตรกร
แต่ก็อยู่ในระดับที่มีฐานะ
เพราะท่านขยันขันแข็งมาก
ทุก ๆ วัน ท่านจะชี้คาราบาว
ออกไปทำงานในท้องไร่ท้องนา
เพื่อปลูกข้าวให้เพื่อนมนุษย์ได้รับประทาน
เป็นพลังงานสำหรับสร้างชีวิตดี...

กำเนิดคุณยาย

คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกา
จันทร์ ขนนกยูง เกิดเมื่อวันที่ 19 มกราคม
พ.ศ. 2452 ครอบครัวของท่านเป็นชาวนา
แห่งอำเภอนครชัยศรี จังหวัดนครปฐม เป็น
ลูกคนที่ 5 ของพ่อพลอย และแม่พัน จาก
จำนวนทั้งหมด 9 คน การมาเกิดของท่าน
ทำให้โลกสว่างไสวมากขึ้นกว่าเดิม

นับตั้งแต่เด็ก ท่านดำรงชีวิตอยู่ด้วย
ความไม่ประมาท มีความขยันขันแข็ง มีระบบ
มีระเบียบ มีวินัยต่อตนเอง สอนตัวเองได้

...กำเนิดคุณชาย...

เป็นครูตั้งแต่ยังเยาว์วัยโดยสอนนักเรียนคนแรก คือตัวของท่านเอง

แม้ท่านจะถือกำเนิดเป็นเกษตรกร แต่ก็อยู่ในระดับที่มีฐานะเพราะท่านขยันขันแข็งมาก ทุกๆ วัน ท่านจะขี่คาราบาวออกไปทำงานในท้องไร่ท้องนาเพื่อปลูกข้าวให้เพื่อนมนุษย์ได้รับประทาน เป็นพลังงานสำหรับสร้างชาติ นอกจากนี้ท่านยังเป็นผู้ที่มีศีล 5 เป็นปกติตั้งแต่เยาว์วัย ซึ่งเป็นสิ่งที่ยากมากสำหรับวิถีชีวิตของเกษตรกรที่จะต้องดิ้นรนเอาชีวิตให้อยู่รอดได้ ท่านรักษาศีล 5 โดยไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ลักทรัพย์ ไม่ประพฤตินิด

ในกาม ไม่พูดปด และไม่ดื่มน้ำเมา มีความ
กตัญญูกตเวทิต และขยันหมั่นเพียรในการ
ทำนาทำไร่

ทุก ๆ วัน ท่านตื่นแต่เช้าไปทำนา
ด้วยความขยันขันแข็ง พอตกเย็น ในขณะที่
คนอื่น ๆ ในละแวกนั้นกลับบ้านแล้ว ท่านยัง
ทำงานอยู่กลางท้องทุ่ง หากใช้ภาษาของท่าน
จะเรียกว่า “ไปถกหญ้า” เพราะสำหรับท่านนั้น
นาข้าวต้องมีเพียงข้าวล้วน ๆ ท่านไม่อนุญาต
ให้มีพืชชนิดอื่นขึ้นมาได้ ฉะนั้นต้นข้าวในนา
ของท่านจึงเติบโตได้ดีไม่มีวัชพืชมาแย่งอาหาร
ส่วนข้าวในนาของคนอื่นมักจะตั้งตรงเพราะ

...กำเนิดคุณชาย...

ไม่ค่อยมีรวงข้าว เนื่องจากเขานุญาตให้
วัชพืชอื่นขึ้นมาได้ อีกทั้งยังมีปลา ปู หนุนา
สัตว์และแมลงต่างๆ มารบกวน แต่ข้าวในนา
ของคุณชายจะเป็นข้าวเต็มรวงที่นุ่มลงไป
นี้แสดงให้เห็นว่าท่านขยันมาก เวลาออกไป
ทำงานก็ไปก่อนดวงตะวันขึ้น กลับถึงบ้านก็
มีดเคี้ยวหลังดวงตะวันตกดิน ท่านทำอย่างนี้จน
เป็นกิจวัตร นับเป็นคุณธรรมอันน่าสรรเสริญ
และเป็นอภิยาศัยที่ยากจะหาใครมาเปรียบ
เทียบได้

จันทร์แข่งเหล็ก

ความขยันขันแข็งของคุณยายนั้นเป็นที่ประจักษ์ของคนในละแวกเดียวกับท่าน จนท่านได้ฉายาว่า “แข่งเหล็ก” ในสังคมชนบทสมัยนั้น ใครก็ตามที่ได้รับฉายานี้ถือว่าเป็นผู้ได้รับการยกย่องชื่นชม จนเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไป เพราะชาวนามิไต้มีแต่ผู้หญิงเพียงอย่างเดียว แต่ยังมีผู้ชายด้วยการที่ชาวนาผู้หญิงได้รับฉายาว่าแข่งเหล็กจึงบ่งบอกถึงความเป็นยอดนักสู้ เพราะการทำนาในสมัยก่อน หลังต้องสู้ฟ้า หน้าต้องสู้ดิน

ความขยันขันแข็งในการทำอะไรทำนาของท่าน ทำให้ได้รับผลผลิตที่เกินควรเกินคาด ฐานะความเป็นอยู่ของครอบครัวท่านจึงอยู่ในระดับที่พอกินพอใช้ ต่างจากคนอื่น ๆ ที่พอกินแต่ไม่พอใช้ คือ มีกินแต่มีไม่พอใช้ ส่วนคุณยายท่านอยู่ในระดับที่พึ่งพาอาศัยตนเองได้ตลอดชาติ โดยไม่ต้องเป็นหนี้ใคร แล้วท่านยังมีทรัพย์สินเงินทองเหลือสำหรับทำความดีสร้างบุญกุศลให้แก่ตนเองและครอบครัวอีกด้วย การหาเลี้ยงชีพอย่างขยันขันแข็งและสุจริตตามขรวาสาวิสัยของท่านเช่นนี้ สมควรอย่างยิ่งที่ศิษยานุศิษย์ทุกคนจะได้นำไปเป็นแบบอย่างในการประพฤติปฏิบัติเพื่อให้เกิดความสุขและความเจริญต่อไปในชีวิต

สัมผัสพิเศษ

คุณยายเล่าว่าเมื่อสมัยท่านยังเป็นเด็ก ท่านมักจะพบกับอมนุษย์อยู่เรื่อย ๆ เวลานั้นนอนอยู่กับแม่แล้วเห็นอมนุษย์ ท่านจะร้องบอกว่า “มันมาแล้ว มาจากต้นไม้ต้นนั้น” ซึ่งก่อนมาจะมีเสียงสัญญาณจากนกก่อน ท่านทำเสียงให้หลวงพ่อฟังว่ามันจะร้อง “กู กู กู” ท่านจึงเรียกนกเหล่านี้ว่า “นกสามกุก” มีท่านคนเดียวเท่านั้นที่เห็นอมนุษย์นี้ แม่ของท่านจึงป้องกันด้วยการให้ท่านมานอนตรงกลาง ขนาบข้างโดยแม่ข้างหนึ่งและพ่ออีกข้างหนึ่งบ้าง หรือเป็นพี่บ้าง

อมนุษย์มักจะมาหยอกเย้าแต่ท่าน
เท่านั้น จนกระทั่งใคร ๆ เข้าใจว่าท่านโดนผี
เข้า จึงให้หมอผีมาทำพิธีขับไล่ เมื่อหมอผี
มาถึงก็เริ่มปราบด้วยวิธีการพูดคุยกันก่อน
ซึ่งท่านก็คุยธรรมดา ๆ ว่าท่านไม่ได้ถูกผีเข้า
แต่หมอผีไม่เชื่อ จึงเอาหว่ายครุที่รับสืบทอด
กันมายาวนานมาตียาย ยายก็ร้องว่า “มาตี
ฉันทำไมนะ” เสียงยายก็ยังเหมือนคนปกติ
แต่หมอผีกลับบอกว่า “สู้เธอ สู้ครุ” แล้วก็
เอาหว่ายตีคุณยายอีก คราวนี้ท่านจึงสู้หมอผี
จริง ๆ แล้วดึงเส้นหว่ายที่ตกทอดมาจาก
บรรพบุรุษนับ 100 ปี เอามาหักทิ้ง เสียหว่ายครุ

ไปเส้นหนึ่ง แล้วท่านจึงบอกว่า “ผีไม่ได้เข้าฉันนะ มาตีฉันทำไม” ปรากฏว่าหมอผีเป็นอันต้องพ่ายไป

มีอีกคราวหนึ่งท่านจะไปดูลิเกซึ่งกว่าจะเล่นกันก็เที่ยงคืน คณะลิเกต้องโหมโรงกันอยู่นาน เพราะชุมชนของเกษตรกรนั้นแต่ละบ้านอยู่ห่างไกลกัน คุณยายและเพื่อน ๆ ของท่านก็เดินมาบนคันนาเพื่อข้ามทุ่งทุ่งทุกคนเดินเรียงแถวข้ามทุ่งกันไปโดยมีคุณยายอยู่ท้ายสุด พอไปถึงตรงสะพานข้ามคลองหัวแถวก็หยุดชะงัก คนที่ 2, 3, 4, 5 ไล่ไปจนถึงคุณยายก็หยุดหมดทั้งแถว สายตาทุกคู่

จ้องมองไปที่กลางสะพาน สิ่งที่เห็นนั้นถ้าเป็น
ขนาดคนปกติก็ไม่มีปัญหา แต่ว่าภาพที่เห็น
เบื้องหน้าคือ คนคนเดียวนั่งเต็มสะพาน
ทุกคนได้แต่นั่งอึ้งไม่พูดไม่จา กัน ไม่มีการ
ซักถามออกจากปากใครเลย มีเพียงสายตาที่
จ้องมองดูพร้อมกับคิดคำนึงอยู่เงียบ ๆ ในใจ
ส่วนผู้ที่นั่งขวางจนเต็มสะพานนั้นพอปรากฏ
กายให้เห็นจนอึดอึดใจแล้ว ก็ค่อย ๆ เลื่อน
หายไปต่อหน้าต่อตา เท่านั้นเองทุกคนก็
ตกตะลึงกันไปหมด แต่เมื่อมีความตั้งใจแล้ว
ว่าจะไปดูลิเก ก็ก้าวข้ามสะพานแล้วเดินต่อไป
เรียกว่าไม่มีอะไรจะมาหยุดยั้งการดูลิเกได้

...สัมพัทธ์พิเศษ...

ทุกคนดูลิเกด้วยความไม่รู้เรื่อง เพราะคิดถึง
แต่คนที่นั่งเต็มสะพานนั้น แต่ก็ไม่คุยกัน ได้
แต่เก็บความรู้สึกนึกคิดเอาไว้ในใจ ซึ่งลิเกก็
เล่นกันจนถึงเช้า แต่พอกลับถึงบ้านเท่านั้น
ทุกคนก็ชนหัวลูก ผมร่วงจับไข้กันระนาว
อย่างที่เรียกว่า จับไข้หัวโกร๋น ยกเว้นคุณยาย
คนเดียว เพราะท่านพบเจออมนุษย์บ่อยๆ
อยู่แล้ว จึงไม่รู้สึกละไร

gnore In My Heart!

2

แรงบันดาลใจ

ไปให้ถึงดวงตะวัน ◦ วิกฤตคือโอกาส ◦ ความคิดอัศจรรย์ ◦ กิตติศัพท์วิชชาธรรมกาย

www.kalyanamitra.org

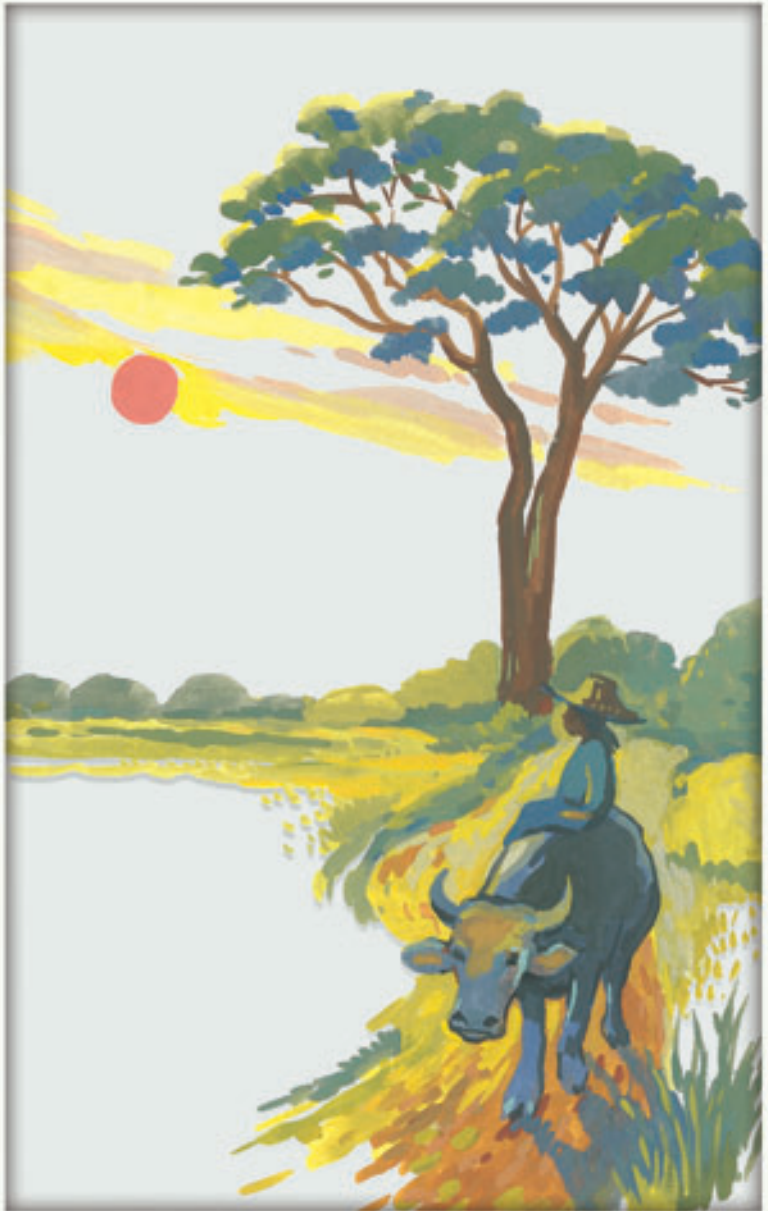
...การดูแสงเงินแสงทอง
ของดวงอาทิตย์ ให้สวยงาม
ต้องไปดูที่ท้องนา
เวลาท่านนั่งอยู่บนหลังคาราบาว
มองดูดวงอาทิตย์ที่สุดขอบฟ้า
ท่านมักจะคิดคำนึงว่า
“สักวันหนึ่ง เราจะไปให้ถึงดวงตะวันให้ได้”

ไปให้ถึงดวงตะวัน

คุณยายเคยบอกกับหลวงพ่ว่าการ
ดูแสงเงินแสงทองของดวงอาทิตย์ให้สวยงาม
ต้องไปดูที่ท้องนา เวลาท่านนั่งอยู่บนหลัง
คาราบาวมองดูดวงอาทิตย์ที่สุดขอบฟ้า ท่าน
มักจะคิดคำนึงว่า “สักวันหนึ่ง เราจะไปให้ถึง
ดวงตะวันให้ได้” หมายความว่าท่านอยากจะขี่
คาราบาวไปให้ถึงดวงอาทิตย์ ซึ่งหลวงพ่อก็ยังไม่
เคยเห็นเกษตรกรคนไหนมีความคิดคำนึง
เหมือนอย่างท่าน จิตใจของท่านนั้นไม่เหมือน
ใคร ไม่ว่าจะเปรียบเทียบกับเกษตรกรใน

...ไปให้ถึงดวงตะวัน...

ท้องถิ่นหรือเกษตรกรทั่วโลก เพราะผู้ที่ต้อง
ทำนาอยู่บนหลังคาราบาวไม่ได้มีแต่ท่านเพียง
ผู้เดียว ยังมีอีกเป็นแสนเป็นล้านคนและมี
มานานแล้ว ไม่ได้มีเฉพาะในยุคของท่าน แต่
มีมายาวนานมาก นับตั้งแต่โลกเกิดขึ้นตั้งอยู่
และเสื่อมสลายไป หลายภพหลายชาติก็มี
อย่างนี้ แต่จะมีชวานาคคนไหนบ้างที่คิดแบบ
คุณยาย

ไม่ว่ายามรุ่งอรุณ หรือยามตะวัน
ชิงพลบ คุณยายท่านจะชี้คาราบาวและมอง
ดวงตะวันไปด้วย ทั้ง ๆ ที่ท่านเป็นเกษตรกรที่
อายุยังน้อย แต่ความคิดของท่านกลับลึกซึ้ง

...ไปให้ถึงดวงตะวัน...

และกว้างไกล หากเราลองคำนวณดูระยะทางจากโลกถึงดวงอาทิตย์จะเท่ากับ 93 ล้านไมล์ คุณยายท่านมีวิสัยทัศน์ยาวไกลถึงขนาดนี้ ตั้งแต่อยู่บนหลังคาราบาว เกษตรกรที่ซีคาราบาวแล้วคิดได้แบบนี้ถือว่าไม่ธรรมดา แต่นี่คือความคิดคำนึงของท่านที่มีอยู่เป็นปกติวิสัย จนกระทั่งวันหนึ่งใครจะคิดว่าท่านสามารถทำได้จริงๆ ด้วยอานุภาพของวิชาธรรมกาย

วิกฤติคือโอกาส

เกษตรกรในชนบทส่วนใหญ่ โดยปกติแล้วจะทำงานทุกวันยกเว้นวันพระ ซึ่งจะ เป็นวันหยุดพักผ่อนเพื่อเข้าวัดทำบุญทำทาน และรักษาศีล แต่สำหรับพ่อของคุณยายนั้น นอกจากเข้าวัดแล้วยังชอบดื่มสุรา เข้าทำนอง วัดก็เข้าเหล้าก็กิน ทุกๆ วันพอกลับมาถึงบ้าน ก็จะทำทะเลาะกับแม่ของท่านเป็นประจำ จากปกติที่เป็นคนใจดีแต่เมื่อเมาแล้วก็จะ เกิดปัญหาทะเลาะเบาะแว้งกัน พลอยทำให้ ลูกๆ เตื่อตร้อนไปด้วย แม่ของท่านก็จะมี

คำพูดเด็ดๆ เอาไว้สำหรับปรามพ่อในยาม
เมา คือทุกครั้งที่พ่อเมาแม่ก็จะเรียกพ่อว่า
“ไอ้นกกระจอกอาศัยรังเขาอยู่” ที่เรียก
อย่างนี้เพราะแม่เป็นผู้มีฐานะดีกว่าพ่อ จึง
อุปมาพ่อว่าเป็นเหมือนนกกระจอก คำพูดนี้
สะตูดใจพ่อทุกครั้ง เมื่อได้ยินคำนี้แล้วพ่อก็
จะหยุด

มีอยู่วันหนึ่ง พ่อในฐานะเป็นผู้นำ
ครอบครัวทนคำกล่าวของแม่ไม่ไหวทำให้
ทะเลาะกันหนักขึ้น พ่อจึงตะโกนถามลูกๆ ว่า
“พวกเอ็งได้ยินไหมล่ะ แม่เขาว่าพ่ออย่างไร”
ลูกคนอื่นก็ไม่กล้าตอบทำให้พ่อตะโกนหนักขึ้น
คุณยายท่านเห็นเหตุการณ์ดังนั้นจึงไม่อยาก

...วิกฤตศีลโองาส...

ให้พ่อกับแม่ทะเลาะกันและไม่คิดว่าคำของแม่เป็นคำด่า จึงตอบกลับไปว่า “แม่เขาไม่ได้ว่าพ่ออย่างนั้นหรอก” พอพ่อได้ยินเท่านั้นเอง จึงหันมาโกรธคุณยายและแข่งด้วยความเมาว่า “ให้มึงหูนวก 500 ชาติ” พอได้ยินแล้วคุณยายก็กลัวมาก เพราะถือว่าคำของพ่อแม่เป็นวาจาศักดิ์สิทธิ์ ท่านทั้งกลัวและกังวลใจแต่ท่านบอกว่า ในเมื่อพ่อแม่ทุกวันอย่างนี้คงยังขอขมาไม่ได้ จึงตั้งใจว่าจะขอโหสิกรรมในยามที่พ่อเผลอจะละโลก ตามความเชื่อที่ว่า ถ้าหากขอขมาแล้วพ่อให้อโหสิกรรม คำสาปแช่งนั้นก็หมดไป

...วิกฤตคือโอกาส...

ต่อมาพ่อของยายก็เริ่มป่วย และในวันที่ท่านจะละโลกนั้นคุณยายได้ออกไปยังท้องนาเพื่อทำงานของท่านตามปกติ โดยไม่ทราบเลยว่าพ่อของท่านจะสิ้นใจ ตามคติธรรมเนียมปฏิบัติโบราณแล้ว เวลาบุพการีจะละโลกไป ลูกๆ ต้องอยู่พร้อมหน้าพร้อมตากันเพื่อขอขมาลาโทษเป็นครั้งสุดท้าย แต่คุณยายท่านยังอยู่กลางท้องนา ท่านได้ทราบในภายหลังเมื่อกลับมาถึงบ้านแล้ว จึงได้แต่เสียใจว่าไม่ได้อยู่ใกล้พ่อเพื่อขอขมาเหมือนลูกคนอื่น ๆ

...วิกฤตศีลโอกาส...

ธรรมดาแล้วการอยู่ร่วมกันระหว่าง
บุพการีและบุตรนั้น อาจจะมีบ้างที่บุตร
ล่วงเกินบุพการีโดยเจตนาหรือไม่เจตนา
ก็ตาม การที่บุตรพลาดพลั้งล่วงเกินบุพการี
ผู้ให้กำเนิดซึ่งเป็นประดุจพระอรหันต์ภายใน
บ้านนั้นจึงถือเป็นเรื่องใหญ่ การขอขมา
ลาโทษก่อนบุพการีจะสิ้นใจจึงเป็นสิ่งพึง
กระทำ

คนธรรมดาสามัญโดยทั่วไปนั้น
ไม่อาจทราบได้เลยว่าหมู่ญาติที่ละโลกไปแล้ว
จะไปอยู่ที่ไหน จึงได้แต่ทำตามธรรมเนียม
ปฏิบัติด้วยการทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้
ซึ่งคุณยายก็ทำตามประเพณีอันดีงามนี้ ถึง

...วิกฤตกิจโอกาส...

กระนั้นท่านก็ยังรู้สึกค้างคาใจที่ไม่ได้ขอขมาลาโทษพ่อ เป็นเพียงเรื่องเดียวเท่านั้นที่ยังวนเวียนอยู่ในใจท่าน เพราะในส่วนของ การปรนนิบัติบำรุงบิดามารดา ท่านก็ทำได้ อย่างสมบูรณ์ยิ่ง ไม่ขาดตกบกพร่องแต่อย่างใด เนื่องจากท่านเป็นคนขยัน บ้านเรือนจึงสะอาด เป็นระเบียบเรียบร้อยหมดทุกอย่าง ท่านจึงตั้งใจว่าไม่ว่าพ่อจะไปอยู่ที่ตรงไหนในโลก ท่านจะต้องตามไปขอขมาพ่อให้ได้ ความรู้สึกที่ท่านอยากจะทำพ่อดีเองได้กลายเป็นแรงบันดาลใจอันแรงกล้าที่นำท่านไปสู่จุดหักเหของชีวิต ซึ่งเปลี่ยนชีวิตของท่านให้ก้าวเข้าสู่เส้นทางธรรมในเวลาต่อมา

ความคิดอัศจรรย์

ความคิดของคุณยายที่จะไปตามหาพ่อในปรโลกถือว่าเป็นความคิดอัศจรรย์ เพราะสำหรับคนทั่วไปนั้นเมื่อบุพการีละโลกไปแล้ว อย่างมากก็จุดธูปขอขมาหรือกราบไหว้ที่รูปภาพพร้อมกับทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้ เสร็จแล้วก็ลืมเลือนไป บ้างก็ทำเป็นระยะๆ บ้างก็ไม่ทำเสียเลย แต่คุณยายไม่เป็นเช่นนั้น ท่านมีความปรารถนาอันแรงกล้าที่จะพบพ่อเพื่อขอขมาให้ได้

การที่คุณยายตั้งใจว่า “สักวันหนึ่งจะต้องตามไปขอขมาพ่อให้ได้ไม่ว่าจะอยู่ไหนใด” นับเป็นเรื่องที่ไม่ธรรมดา หัวใจของท่านยิ่งใหญ่ยากที่จะมีใครเสมอเหมือน เป็นความคิดของชาวนาคนหนึ่งในสังคมเกษตรกรรมที่น่าอัศจรรย์ใจเป็นอย่างยิ่ง ท่านไม่ได้คิดแค่วันเดียวแล้วล้มเลิก แต่ท่านคิดอย่างจริงจังตั้งใจมาตลอดต่อเนื่อง ทั้ง ๆ ที่ยังไม่รู้ว่าพ่อตายแล้วไปอยู่ไหน คืออยู่ที่ไหนไม่สำคัญ สำคัญที่ท่านจะไปหาให้ได้ นับแต่นั้นมาท่านก็พยายามเสาะหาว่ามีใครที่ไหนบ้างที่จะสามารถตอบคำถามที่ค้างคาใจ

หรือสอนให้ท่านไปพบพ่อได้ หากมีใครสักคน
ที่ช่วยให้ท่านสมปรารถนา ท่านก็จะยอมทำ
ทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อให้เขาสมดังใจทุกประการ

ความคิดเช่นนี้ไม่อาจเกิดขึ้นได้ง่าย ๆ
ในหมู่มนุษย์ ไม่ว่าจะ เป็นภายในประเทศ
หรือต่างประเทศทั่วโลก น้อยคนนักที่จะคิด
อย่างยาย ความคิดนี้จึงไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยเลย
แม้ไม่อาจจะเทียบ กับความคิดของพระบรม-
โพธิสัตว์ตอนแบกมารดาอยู่ในทะเลแล้วตั้ง
ความปรารถนาที่จะเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ก็ตาม แต่ก็ เป็นความคิดที่แตกต่างจากคน
ทั่วไปอยู่มาก ถือว่าเป็นการคิดการใหญ่

แม้แต่หลวงพ่อกเองยังรู้สึกทึ่งว่า “โอ้โฮ คนเช่นท่านนี้ไม่ธรรมดา” ท่านยอมที่จะ ประสพกับความลำบากยากเข็ญนานปีการ ยอมที่จะอดทนและทำทุกสิ่งทุกอย่าง เป็น ประดุจผ้าขี้ริ้วเช็ดเท้าที่ใครๆ อาจจะมา เหยียบบย่ำได้ ท่านจะไม่สนใจสิ่งเหล่านั้น เพราะท่านมีความคิดอันมหัศจรรย์ที่เป็น เป้าหมายของชีวิตว่าจะต้องไปพบพ่อใน ปรโลกให้ได้

กิตติศัพท์วิชชาธรรมกาย

คุณยายได้เพียรพยายามเสาะหาว่ามีใครบ้างที่จะสามารถเป็นครูสอนวิธีพบพ่อที่ตายไปแล้วได้ จนกระทั่งท่านมีอายุได้ 18 ปี ในที่สุดบุญก็บันดาลให้ท่านได้ยินกิตติศัพท์ของหลวงปู่วัดปากน้ำ ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย ซึ่งขณะนั้นท่านเป็นเจ้าของอาวาสอยู่ที่วัดปากน้ำภาษีเจริญ โดยหลวงปู่สอนว่าใครก็ตามที่เข้าถึงพระธรรมกายและเรียนวิชชาธรรมกายแล้วจะสามารถไปเยือนนรกหรือสวรรค์ได้ จับมือถือแขนชาวสวรรค์หรือสัตว์นรกก็ได้ พุดจา

โต้ตอบคุยกันรู้เรื่องเหมือนคุยกันกับมนุษย์ในโลก สามารถที่จะไปพบพ่อแม่ ปู่ย่า ตายาย บรรพบุรุษ บุพการี ญาติสนิทมิตรสหาย สัมพันธชนที่ละโลกไปแล้วเพื่อเอาบุญไปให้ได้ ส่วนใครที่มีทุกข์อยู่ในอบายก็สามารถช่วยได้ด้วยวิชาธรรมกาย

บุคคลที่จะสอนวิธีการไปนรกไปสวรรค์ ไปช่วยพ่อแม่ได้ถือว่าเป็นไม่ใช่เรื่องธรรมดา เพราะวิชานี้ไม่มีการเรียนการสอนในสถาบันการศึกษาใดๆ ในโลก แต่มีที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ โดยพระเดชพระคุณหลวงปู่ วัดปากน้ำเป็นผู้สอน เมื่อคุณยายได้ทราบดังนี้แล้วท่านก็ตื่นเต้นดีใจมาก ความทุกข์ที่

อยู่ในอกของท่านก็มลายหายไปครึ่งหนึ่ง
ราวกับได้ของขวัญอันประเสริฐหรือได้สมบัติ
จักรพรรดิ ถือว่าเป็นข่าวดีที่สุดที่ไม่มีอะไรจะ
ประเสริฐไปกว่านี้

ท่านปีติมากในระดับที่ตัดสินใจและ
วางแผนการที่จะไปวัดปากน้ำในทันที และ
รอคอยเวลาอันเหมาะสมเพื่อที่จะจัดการเรื่อง
ทางบ้านให้เสร็จเรียบร้อยเสียก่อน จนกระทั่ง
ท่านมีอายุได้ 26 ปี จึงสละทรัพย์สมบัติ
แก้วแหวนเงินทองที่พ่อแม่ให้ นำมามอบให้
กับพี่น้องและหมู่ญาติจนหมด ส่วนที่ดินท่าน
ก็ถวายพระน้องชายที่บวชอยู่

ในสังคมเกษตรกรรมนั้นใครมีเครื่องประดับต่าง ๆ ก็ถือว่าเป็นคนมีฐานะเป็นที่นับหน้าถือตา แต่คุณยายท่านก็สามารถสละสิ่งเหล่านี้ได้หมดเพื่อบรรลุเป้าหมาย ท่านตั้งใจออกจากเรือน เหมือนนกที่จากคอนเรียกได้ว่า มาแต่ตัวกับหัวใจและมโนปณิธานอันยิ่งใหญ่ที่ปรารถนาจะไปพบพ่อในปรโลกเท่านั้น

ในวันที่คุณยายอำลาแม่และสมาชิกในครอบครัวเพื่อเข้ากรุงเทพฯ นั้น แม่ของท่านร้องไห้คร่ำครวญว่าลูกสุดที่รัก ซึ่งตั้งขยัน

จิตใจดงาม พุดจาตี มีความกตัญญูกตเวที และไม่เคยมีปัญหาอะไรกับใคร อีกทั้งเป็นกำลังหลักของบ้านกำลังจะจากไปแล้ว ความห่วงหาอาลัยอาวรณ์นั้นมีมากเหลือเกิน แต่สำหรับคุณยายใจของท่านเป็นปกติ เมื่อแม่ของท่านรู้ว่าเหนียวรั้งคุณยายไว้ไม่ได้จึงเรียกท่านเข้าไปหาแล้วหยิบเงินให้ 2 บาท พร้อมกับพูดว่า เอ็งไม่เอาอะไรแต่เอ็งอย่าปฏิเสธเงินของแม่เลย คุณยายก็รับมาเพื่อไม่ให้เสียน้ำใจ แล้วแม่ก็หันหลังร้องไห้อีก ท่านจึงได้แต่ยกมือขึ้นไหว้แล้วเดินจากไป

คุณยายบอกหลวงพ่อกว่า ตอนนั้น
ยายตัดขาดสิ่งต่างๆ ออกจากใจจนหมด ทั้ง
ทรัพย์สิน ที่ดิน หมู่ญาติ และความผูกพันที่มี
ต่อครอบครัว ท่านยอมตัดขาดหมดสิ้นเพื่อ
ออกแสวงหาสิ่งที่ประเสริฐ แล้วท่านก็ไม่ได้
ย้อนกลับมาบ้านอีกเลยจนกระทั่งแม่ของท่าน
ละโลกไป

gnore In My Heart!

3

สมปรารถนา

สะพานเชื่อมวัดปากน้ำ ◦ กว่าจะเข้าถึงธรรม ◦ ช่วยพ่อจากนรก

www.kalyanamitra.org

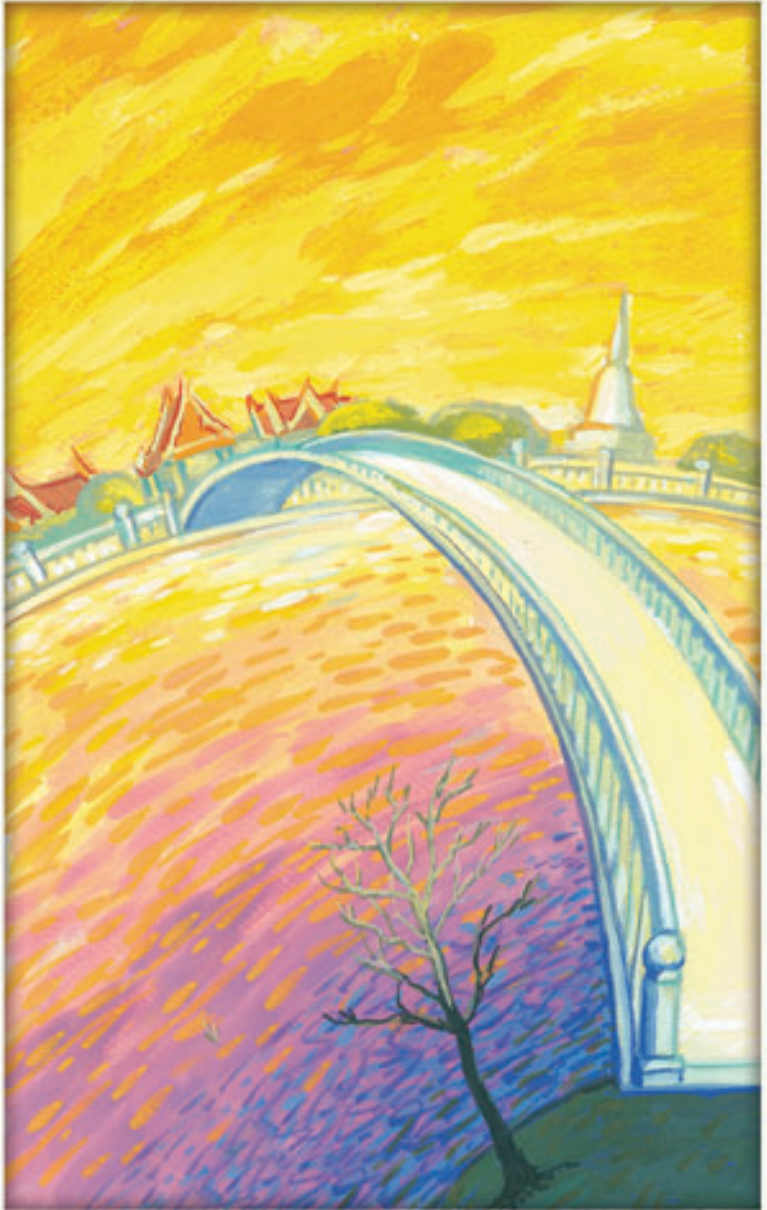
...กว่าที่คุณยายของเรา
จะเข้าถึงพระธรรมกายได้
ก็ต้องอาศัยความเพียร
ความอดทนและความเสียสละ
ยอมทนทุกอย่าง
ท่านต้องทำอย่างจริงจังต่อเนื่องกัน
แล้วในที่สุดท่านก็สมหวัง...

สะพานเชื่อมวัดปากน้ำ

หลังจากที่ได้ยินได้ฟังกิตติศัพท์ของหลวงปู่วัดปากน้ำแล้ว คุณยายก็สืบดูว่าใครจะพาท่านไปถึงครูบาอาจารย์ได้ แล้วท่านก็ทราบว่าคุณนายเลียบ ซึ่งเป็นอุปัฏฐากคนสำคัญคนหนึ่งของวัดปากน้ำ สามารถเป็นสะพานเชื่อมให้ท่านได้ คุณนายเลียบเป็นเศรษฐินีที่ไปทำบุญเลี้ยงพระที่วัดปากน้ำเป็นประจำ เป็นกองเสบียงสำคัญคนหนึ่งของพระเดชพระคุณหลวงปู่ ท่านจึงตั้งใจว่าจะต้องไปอยู่ที่บ้านของคุณนายเลียบให้ได้

เสียก่อน เพราะท่านคิดไปตามขั้นตอนว่าท่าน
ยังไม่รู้จักใคร หากไปวัดปากน้ำเองโดยตรง
อาจจะไม่มีใครรับเอาไว้ เนื่องจากท่านเองก็
ไม่ได้เรียนหนังสือ อ่านไม่ออก เขียนไม่ได้

เมื่อคุณยายไปถึงบ้านคุณนายเลียบ
ท่านก็ยอมตนเป็นคนรับใช้ ทั้งที่อยู่บ้านแล้วมี
อิสระ แต่ท่านก็ยอมสละทุกสิ่ง ถึงกระทั่งยอม
เป็นคนรับใช้เศษฐินี้นี้ด้วยเพียงหวังว่า
คุณนายจะเป็นประจักษ์สะพานเชื่อมพาท่านไป
วัดปากน้ำ ภาชีเจริญเพื่อเรียนวิชชาธรรมกาย
ท่านศึกษาสู่ทางและวางแผนคิดการใหญ่ไป
ถึงขนาดนั้น ถือได้ว่าไม่ใช่เรื่องธรรมดาเลยที่

...สะพานเชื่อมวัดปากน้ำ...

คนมีฐานะพออยู่พอกินไม่เดือดร้อนด้วยเรื่องใด ๆ กินอยู่แต่พอดีในวิถีชีวิตสังคมเกษตรกรรม จะต้องมายอมตนเป็นคนรับใช้ถึงขนาดนี้

ด้วยความที่คุณยายเป็นคนมีระบบ มีระเบียบและรักความสะอาดมาตั้งแต่ยังเยาว์วัย ไม่ว่าจะอยู่ที่ใดก็จะทำหน้าที่พิชิตความสกปรกในทุกหนทุกแห่ง ท่านทนไม่ได้ที่จะเห็นความไม่สะอาด แม้ว่าจะงานที่บ้านคุณนายเลียบจะเป็นงานของคนรับใช้ แต่ท่านก็อดทนทำด้วยความเพียร ตั้งใจทำความดีจนกระทั่งเจ้าของบ้านรักใคร่เอ็นดูไว้นั่นเอง

...สะพานเชื่อมวัดปากน้ำ...

ท่านทำงานหนักเป็นสองถึงสามเท่าเมื่อเทียบกับคนรับใช้อื่น ๆ ด้วยความขยันหมั่นเพียรมีระบบระเบียบจึงทำให้ท่านสามารถดูแลบ้านได้เป็นอย่างดี

ความดีงามของท่านนี่เองทำให้ท่านได้รับมอบหมายให้เป็นหัวหน้าคนดูแลรับใช้เป็นผู้จัดการบ้านที่ดูแลทุกอย่าง และคนรับใช้คนอื่น ๆ ที่อยู่มาก่อนก็ต้องกลายเป็นลูกน้องของท่านทั้งหมด คุณนายเลียบไว้วางใจท่านมากถึงขนาดมอบกุญแจห้องเก็บกำปั่นเงินและทรัพย์สินสมบัติทั้งหมด ซึ่งเป็นห้องสำคัญที่สุดให้ท่านดูแล กุญแจดอกสำคัญนี้สามารถ

...สะพานเชื่อมวัดปากน้ำ...

ไขเปิดเอาสมบัติต่าง ๆ ได้ทั้งหมด แม้คุณยายจะสามารถเดินเข้าออกได้ตลอด แต่ท่านก็เข้าไปเพื่อทำหน้าที่รักษาความสะอาดเท่านั้น เพราะท่านเป็นที่หนึ่งในด้านความซื่อสัตย์สุจริต ความดีของท่านจึงเป็นที่ยอมรับของคุณนายเลียบซึ่งหวังอยากให้ท่านอยู่รับใช้ใกล้ชิดจนตลอดชีวิต

คุณยายทำความดีมากมายถึงขนาดนี้ ก็เพราะหวังจะชนะใจเจ้าของบ้านให้ได้ เพื่อที่เจ้าของบ้านจะได้พาท่านไปพบครูบาอาจารย์คือพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ แล้วในที่สุดโอกาสก็มาถึง เมื่อวันหนึ่งเจ้าของบ้าน

...สะพานเชื่อมวัดปากน้ำ...

ได้อนุญาตให้ไปนั่งสมาธิด้วยกันบนดาดฟ้า
ถือเป็นรางวัลที่ยิ่งใหญ่สำหรับคุณยายเพราะ
ท่านมาที่นี่ก็เพื่อการนี้ เพื่อให้ที่นี่เป็นประดุก
สะพานเชื่อมข้ามไปถึงพระเดชพระคุณหลวงปู่
ผู้ที่จะถ่ายทอดวิชชาธรรมกายให้กับท่าน
เท่านั้นเอง

กว่าจะเข้าถึงธรรม

สมัยนั้นการคมนาคมลำบาก เดินทางไปเรียนธรรมะเป็นประจำก็ไม่สะดวก ท่านเศรษฐีนี้จึงเชิญอาจารย์สอนปฏิบัติธรรม มาจากวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ แล้วบุญก็บังดาล ให้คุณยายได้พบกับผู้ที่เคยสร้างบารมีร่วมกับ ท่านมานานนับภพนับชาติกันไม่ถ้วน คือ คุณยายอุบาสิกาทองสุก ลำแดงปิ่น ผู้เป็น ปฐมอาจารย์ ขณะนั้นท่านยังครองเพศคฤหัสถ์ ยังไม่ได้บวชเป็นแม่ชี พระเดชพระคุณหลวงปู่ วัดปากน้ำได้มอบหมายให้ท่านทำหน้าที่เผยแผ่

...กว่าจะเข้าถึงธรรม...

เพราะท่านเข้าถึงพระธรรมกายแล้ว ท่านจึงได้
มาแนะนำธรรมปฏิบัติที่บ้านของคุณนาย
เลียบ ซึ่งคุณยายอาศัยอยู่

เวลาคุณนายเลียบเรียนธรรมะก็จะ
นั่งกันบนดาดฟ้า ส่วนคุณยายแม้มีความ
สนใจอย่างมากอยากจะตามขึ้นไปเรียนด้วย
แต่ก็ไม่กล้าเพราะคิดว่าตนเป็นคนรับใช้
ไม่ควรที่จะเข้าไปนั่งกับเจ้านาย ท่านจึงได้แต่
แอบเมียงมองดูและเงี่ยหูฟังว่าสอนอะไรบ้าง
เมื่อได้ยินคำว่า “สัมมา อระระหัง” เท่านั้นก็
ดีใจ แล้วทุ่มเทศุตตัวโดยบริหารจัดการจัดสรรเวลา
ทำภารกิจที่ได้รับมอบหมายเอาไว้ให้เสร็จ

...กว่าจะเข้าถึงธรรม...

เรียบร้อยสมบูรณ์อย่างไม่มีที่ติ และสงวนเวลา
ที่เหลือเอาไว้สำหรับการประพฤติปฏิบัติธรรม
อย่างแอบ ๆ ซ่อน ๆ ลักลอบทำความดีโดย
ลองปฏิบัติธรรมด้วยตนเอง

นอกจากนี้คุณยายยังต้องทำความดี
เพิ่มเติมด้วยการดูแลและอุปถัมภ์คุณยาย
ทองสุขผู้เป็นครูบาอาจารย์ของคุณยายเล็ก
ด้วยหวังว่าท่านจะถ่ายทอดธรรมะคือวิชา
ธรรมกายให้ เมื่อคุณยายอาจารย์ทองสุข
มาพักอยู่ที่บ้านเพื่อสอนธรรมะ ท่านก็จะดูแล
ซักฟอกเสื้อผ้า จัดหาอาหาร ที่พัก ที่หลับที่นอน
และทุกสิ่งทุกอย่าง พร้อม ๆ กับการดูแล

...กว่าจะเข้าถึงธรรม...

เอาอกเอาใจเจ้าของบ้าน งานของคุณยายจึงหนักมากแต่ก็ไม่ใช่อุปสรรคที่ทำให้ท่านมีข้ออ้าง ข้อแม่ หรือเงื่อนไขในการปฏิบัติธรรม ทุกวันท่านจะรีบทำงานแล้วก็ชิงช่วงเวลาที่มิเหลืออยู่เพียงเล็กน้อยมาแอบปฏิบัติธรรม ฝักใจหยุดใจนิ่ง เพราะท่านทราบมาว่าต้องปฏิบัติธรรมเท่านั้นจึงจะเข้าถึงพระธรรมกายได้

คุณยายท่านทำอยู่อย่างนี้จนกระทั่งคุณนายเลียบและคุณยายทองสุขเกิดความเห็นใจ จึงอนุญาตให้เรียนธรรมะด้วยกัน บนดาดฟ้าอย่างเปิดเผย คุณยายรู้สึกดีใจมาก

...กว่าจะเข้าถึงธรรม...

เวลากลางวันท่านก็ขยันทำงานให้เสร็จเพื่อที่จะได้มีเวลาเรียนธรรมะกับคุณยายทองสุข เมื่อเข้าเรียนแล้ว ท่านก็จะได้ยินแต่เรื่องนรกสวรรค์ที่คุณยายทองสุขเล่าให้ฟังอยู่เรื่อย ๆ จึงเป็นแรงผลักดันให้ท่านตั้งใจฝึกปฏิบัติยิ่งขึ้นไปอีก ท่านต้องขยันทำงานบ้านเพื่อหาเวลาว่างมาปฏิบัติธรรมเพิ่มเติม แต่ก็นั่งได้ไม่นานเท่าไรเพราะเกรงว่าคุณนายเลียบจะตำหนิเรื่องงาน ท่านต้องแอบทำความดีอยู่เสมอๆ แม้จะมีเวลาว่างแค่ 5 นาที ก็จะเดินเข้าห้องพระเพราะห้องพระไม่ค่อยจะมีใครเข้ากัน พอได้ยินเสียงใครเดินผ่านมาก็จะลุก

...กว่าจะเข้าถึงธรรม...

ทันที ปฏิบัติใหม่ๆ ก็รู้สึกทึบๆ ตื้อๆ ต่อมา
จึงค่อยๆ โล่ง โปรง เบา สบาย แต่ผลการ
ปฏิบัติธรรมก็ยังไม่คงที่นัก วันนี้ได้ พรุ่งนี้ไม่
ได้ สลับกันไปมา ต้องค่อยเรียนรู้และสั่งสม
ประสบการณ์ไปเรื่อยๆ กว่าจะมีประสบการณ์
เห็นจุดเล็กๆ ที่เหมือนดวงดาวก็ใช้เวลาพอ
สมควร

ท่านเล่าให้หลวงพ่อฟังว่า วันหนึ่ง
ท่านไม่ได้คิดอะไรรู้สึกวุ่นวายและนิ่ง ใน
ท่ามกลางความมืดท่านก็เริ่มเห็นจุดใส ๆ
เหมือนดวงดาวที่เกิดขึ้นมาเองพร้อมกับ
ความสุขในขณะที่รู้สึกว่าตัวหายไป ท่านเล่า

...กว่าจะเข้าถึงธรรม...

ให้ฟังว่า ยายมีความสุขจัง เพียงแค่ได้เห็นจุด
ใส ๆ เล็ก ๆ เหมือนดวงดาวในอากาศ แล้ว
ดวงดาวนั้นก็ค่อย ๆ ขยายใหญ่ขึ้น บางวันก็
ชัดมาก บางวันก็ชัดน้อย เห็นอยู่เกือบทุกวัน
ท่านจึงกราบเรียนคุณยายทองสุข “พี่ ๆ ฉัน
เห็นดวงใส ๆ แล้ว” คุณยายทองสุขท่านก็
ย้าว่าให้หยุดนิ่งต่อไปเรื่อย ๆ นับตั้งแต่นั้น
ท่านก็พยายามระคองใจอยู่ตลอดเวลา ทำ
สมาธิเพียงแค่วันละสองเวลา คือยามหลับตา
กับลืมตา ไม่ว่าจะทำงานบ้านหรือทำกิจใด ๆ
ท่านก็รักษาใจให้อยู่ภายในไปด้วย หยุดนิ่งดู
ดวงที่ชัดบ้างไม่ชัดบ้าง ดูไปสบาย ๆ จนกระทั่ง

...กว่าจะเข้าถึงธรรม...

วันหนึ่งท่านได้เห็นดวงชัดใส ท่านบอกว่าใส
มากมีขนาดเท่ากับฟองไข่แดงของไก่ ติดอยู่ที่
กลางกาย แล้วก็จืดจางนิ่งไปเรื่อยๆ จนกระทั่ง
เข้าถึงพระธรรมกาย ท่านบอกว่าองค์พระ
ขึ้นมาเองแล้วก็เกิดความสุขความปีติใจอย่าง
ไม่มีประมาณ

กว่าที่คุณยายของเราจะเข้าถึง
พระธรรมกายได้ก็ต้องอาศัยความเพียร
ความอดทน และความเสียสละ ยอมทน
ทุกอย่าง ท่านต้องทำอย่างจริงจังต่อเนื่องกัน
แล้วในที่สุดท่านก็สมหวัง ความสำเร็จของ
ท่านจึงไม่ได้เกิดขึ้นอย่างง่าย ๆ และเมื่อท่าน

...กว่าจะเข้าถึงธรรม...

ได้เข้าถึงพระธรรมกายแล้ว ท่านก็มุ่งมั่นทำ
ในสิ่งที่ปรารถนาต่อไป นั่นคือการตามหาพ่อ
ในปรโลกเพื่อสะสางเรื่องที่ยังค้างคาใจมา
เนิ่นนานนั่นเอง

ช่วยพ่อจากนรก

เมื่อคุณยายเข้าถึงพระธรรมกายได้หลายวันแล้ว ท่านเล่าว่าดีใจและมีความสุขมาก จึงไปเรียนให้คุณยายทองสุกทราบว่า “พี่ๆ ฉันเห็นองค์พระแล้ว ฉันเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับองค์พระแล้ว ฉันอยากไปหาพ่อจังเลย” คุณยายทองสุกจึงชี้แนะหรือต่อธรรมะเพิ่มเติมให้ โดยบอกให้คุณยายมองเข้าไปกลางกายในกายตามหลักวิชาไปเรื่อยๆ ก่อน จนกระทั่งวันหนึ่งเมื่อท่านทำได้ตามอย่างที่คุณยายทองสุกแนะนำแล้ว

จิตละเอียดมากและเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เห็นกายต่างๆ ภายในชัดเจน คือกายมนุษย์ ละเอียด กายทิพย์ กายพรหม กายอรุปรหม และกายธรรม กายเหล่านี้ซ้อนกันอยู่ ท่านจึง บอกกับคุณยายทองสุกว่า “พี ฉันทพร้อมแล้ว ที่จะไปหาพ่อ”

เมื่อทราบดังนั้นคุณยายทองสุก จึงพาท่านขึ้นไปบนดาดฟ้าด้วยกันในเวลา กลางคืน แล้วก็นั่งนิ่งๆ หยุดในหยุดพร้อมๆ กันไป ต่างคนต่างนั่งไปสักระยะหนึ่งจนกระทั่ง ถึงจุดแห่งความตั้งมั่นของใจ แต่คุณยาย ทองสุกท่านก็คอยตรวจตราด้วยญาณของท่าน

ไปด้วยว่าศิษย์ของท่านไปถึงระดับนั้นจริงไหม ท่านนั่งปฏิบัติประกบคู่รวมกันไปโดยต่างก็เห็นซึ่งกันและกันในสมาธิ แล้วคุณยายทองสุกก็พูดขึ้นว่า “เฮ้อ! ละเอียดแล้ว...ทำอย่างนี้...” แล้วท่านก็บอกวิธีการและไปด้วยกัน

เมื่อกายเบาละเอียดเท่ากับใจและรวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันแล้ว ไม่ว่าจะส่งใจไปที่ไหนกายก็จะไปถึงที่นั่น หากอยู่กับพระธรรมกายก็จะไปถึงได้เลย และต่างก็จะเห็นกันและกัน คือคุณยายทองสุกก็จะสามารถเห็นคุณยายว่าทำอะไรอยู่ในขณะหลับตา และคุณยายก็สามารถเห็นคุณยายทองสุกในสมาธิ

ได้ด้วยเหมือนกัน เพราะว่าไปด้วยกัน แล้วก็
จะคุยกันทั้งภายนอกและภายใน คุยไปด้วย
ทำสมาธิไปด้วยกันเป็นทีม เข้าธรรมกายไป
พร้อมกันแล้วก็ทำตามหลักวิชาเรื่อยไป
คุณยายบอกว่าท่านไปแค่มโลกยังไม่ถึง
มหานรก เพราะคุณพ่ออยู่ที่นั่น ที่แรกท่านก็
ไม่รู้ว่าพ่อไปอยู่ตรงไหน คุณยายทองสุกก็
แนะว่า “อีกำเอี้ย มึงเข้านี่งๆ เข้าไปนึกถึง
พ่อสิ” (คุณยายทองสุกท่านเรียกคุณยาย
อาจารย์ว่า “อีกำ” ด้วยความสนิทสนมคุ้นเคย
เป็นฉายาที่ท่านตั้งไว้ใช้คนเดียวเท่านั้นเพราะ
คุณยายผอมมาก แล้วคุณยายก็จะเรียก
คุณยายทองสุกว่า “พี”)

...ช่วยพ่อจากนรก...

จากนั้นคุณยายท่านก็จืดใจนิ่งแล้ว
ก็นึกว่าพ่ออยู่ไหนขอให้ไปที่นั่น แล้วจิตของ
ท่านก็ถูกดูดวบลงไปเห็นไฟนรกลุกโชติช่วง
พร้อมก็มีสัตว์นรกถูกเจ้าหน้าที่เอากระบวย
ตักน้ำทองแดงร้อนจัดมากรอกทำให้ร่างกาย
ແหลกແหลวอย่างทรมานทราย ต้องตายแล้วเกิด
ใหม่เพื่อรับโทษ วนไปวนมานับครั้งไม่ถ้วน
ท่านก็เล่าว่าพอพระธรรมกายไปถึงแล้วไฟ
นรกก็ดับมอดลง สามารถเห็นสัตว์นรกที่หลุด
จากเครื่องทัณฑ์ทรมานชั่วคราวด้วยอำนาจ
ของพระธรรมกาย แล้วท่านก็เห็นพ่อของท่าน
อยู่ ณ ที่ตรงนั้น ร่างกายของพ่อผ่ายผอมดำ
คล้ำ ไม่นุ่งผ้าเลย เมื่อพ่อเห็นคุณยายเข้าก็วิ่ง

เข้ามาหาร้องขอให้ท่านช่วย แต่เนื่องจากท่านเพิ่งเข้าถึงพระธรรมกายได้ไม่นาน ยังทำอะไรไม่ถูก ด้วยความสงสารพ่อมากและไม่รู้ว่าจะช่วยได้อย่างไร กายมนุษย์หยาบก็น้ำตาไหลออกมาเพราะจิตถอนขึ้นมาติดกับกายหยาบ จึงมีสัญญาหยาบๆ ติดอยู่

คุณยายทองสุขจึงถามขึ้นว่า “อীগัง มีงร้องให้ทำไมนะ” “พี่... ฉันเห็นพ่อแล้วละ พ่อบอกให้ช่วย อยากพ้นทุกข์จากตรงนี้ พ่อบอกว่าพ่อมาอยู่ตรงนี้เพราะกรรมดื่มสุรา วันละ 10 สตางค์” ดื่มสุราเป็นอาชัณกรรม ก็เลยได้บาปอยู่ไม่น้อย แต่บุญที่ทำตาม

ประเพณีก็บรรเทาเอาไว้ไม่ให้ไปถึงมหานรก ซึ่งทุกข์ทรมาณกว่านี้มาก เมื่อได้ยินดังนั้นแล้ว คุณยายทองสุกก็แนะนำวิธีการเพื่อช่วยเหลือ พ่อขึ้นมาจากยมโลก โดยอาศัยพระธรรมกาย แนะนำให้พ่ออาราธนาศีล 5 และให้พ่อนึกถึง บุญที่เคยทำไว้สมัยเป็นมนุษย์ บุญเก่าจะช่วย พ่อได้

นับว่าไม่ใช่เรื่องธรรมดาที่เดียวที่ คนเป็น ๆ จะสามารถไปเยือนปรโลกได้ แล้วก็ ไม่ใช่การไปเที่ยวเฉย ๆ แต่ไปเพื่อช่วย ไม่คิด ไม่แปลก แต่ถ้ายิ่งคิดยิ่งแปลกที่เดียว เป็นสิ่ง ที่เหลือวิสัยของการคิดหรือคาดเดาว่าคนตาย

ไปแล้วจะสามารถไปพบกัน คุณกัน ขอขมากัน
แล้วก็ช่วยเหลือเกื้อกูลกันได้อย่างไร คุณยาย
ท่านอาศัยอานุภาพของพระธรรมกายนำพา
พ่อไปอยู่ในเทวโลก มีวิมานหลังเล็ก ๆ ที่
หอมช่ออยู่แถบชายขอบของสวรรค์ เกิดขึ้น
ด้วยบุญที่เข้าวัดทำบุญตามประเพณี พ่อดีใจ
มากที่ได้พ้นจากทัณฑ์ทรมานแล้ว กายก็
เปลี่ยนจากกายของภพอบาย เป็นกายของ
เทพบุตร พระธรรมกายของคุณยายก็แนะนำ
พ่อว่าหากพ่อไม่อยากลงไปอยู่ที่เดิมก็ให้
ภาวนา “สัมมา อะระหัง” อย่างต่อเนื่อง จากนั้น
จึงสอนให้เทพบุตรใหม่เจริญสมาธิภาวนา

แล้วก็อุทิศแบ่งบุญจากการปฏิบัติธรรมจนกระทั่งได้เข้าถึงพระธรรมกายให้ด้วย วิมานของพ่อจึงสว่างไสวและมีสมบัติอันเป็นทิพย์เกิดขึ้น กายทิพย์ก็ดุงดงามมากขึ้นแล้วก็ได้เจริญสมาธิภาวนา คุณยายท่านหมั้นไปเยี่ยมดูพ่อบ่อย ๆ และเห็นว่ากายของพ่อสว่างไสวเพิ่มขึ้นก็ดีใจว่าบุญเก่าตามมาช่วยทันแล้ว คงไม่หล่นลงไปยมโลกอีก แต่เพื่อความไม่ประมาทก็ยังคงต้องทำภาวนาต่อไป

เมื่อคุณยายท่านหมดเครื่องกังวลเกี่ยวกับพ่อเพราะได้สมความปรารถนาในการขอขมาในปรโลกแล้ว คำสาปแช่งให้

...ช่วยพ่อจากนรก...

หูหนวก 500 ชาตินั้นก็เป็นอันได้รับการ
อโหสิกรรม นอกจากนี้ท่านยังได้ตอบแทน
พระคุณด้วยการช่วยพ่อให้พ้นจากยมโลกอีก
ด้วย ท่านจึงมีความสบายใจและคิดอยากจะ
ไปวัดปากน้ำเพื่อมุ่งหน้าศึกษาวิชาธรรมกาย
จากพระเดชพระคุณหลวงปู่ต่อไป

gnore In My Heart!

A soft, painterly illustration of a river scene. In the foreground, a small wooden boat is on the water. A large, leafy tree stands on the right bank. The background shows a line of trees under a cloudy sky. The overall color palette is muted and naturalistic.

4

พบหลวงปู่

ฝันบอกเหตุ ◦ มาเข้าไป ◦ จากไปไม่หวนคืน

...ถึงเวลาค่อนข้าง ก็ฝันเห็นแม่น้ำสายใหญ่
อีกฟากหนึ่งมีต้นโพธิ์ใหญ่ครีမ်ไปด้วยร่มเงา
แผ่กิ่งก้านสาขาให้ความร่มเย็น...

...ภายหลังท่านจึงได้รู้เรื่องราวว่า
นี่เป็นบุญนิมิตแสดงให้เห็นว่า
ท่านจะได้พบกับมหาปุชณียาจารย์
ที่จะให้ความร่มเย็น
เป็นร่มเงาชีวิตให้แก่ท่านตลอดไป...

ฝันบอกเหตุ

เนื่องจากคุณยายไม่ได้ตั้งใจที่จะมาเป็นคนรับใช้ไปตลอดชีวิต เป้าหมายที่แท้จริงของท่านในการมาอาศัยอยู่ที่บ้านของคุณนายเลียบก็คือ การได้โอกาสในการศึกษาธรรมะที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญจนสามารถพบพ่อในปรโลกได้เท่านั้น เมื่อท่านได้พบพ่อในปรโลกเพื่อขอโหสิกรรมและช่วยให้พ้นจากนรกแล้ว ท่านก็มีความปรารถนาอยากจะศึกษาธรรมะเพิ่มเติมจากพระเดชพระคุณหลวงปู่ วัดปากน้ำ ขณะนั้นท่านมีอายุ 29 ปี ท่านก็

หารื้อกับคุณยายทองสุกว่า “พี่ๆ ฉันไม่ได้คิดจะมาเป็นคนรับใช้เขาตลอดชาตินะ ฉันต้องการที่จะไปเข้าวัดศึกษาธรรมะกับหลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ พี่ช่วยพาฉันไปหน่อยสิ” คุณยายทองสุกก็บอกว่า “อীগ้างเอ๊ย! เอาอย่างนี้ ทำความดีมาก็ตั้งเยอะ เป็นหัวหน้าคนรับใช้บ้านนี้มานานแล้วนี่ เราทำความดีจนกระทั่งเขาไว้วางใจแล้วนี่ เราขออนุญาตเขาไปอยู่รักษาศีล ปฏิบัติธรรมสักเดือนหนึ่งเถอะ” คุณยายทองสุกจึงบอกกับคุณนายเลียบซึ่งท่านก็มีใจยินดีเรื่องธรรมะเป็นทุนเดิมอยู่แล้วจึงอนุญาตด้วยความเต็มใจ

ในคืนนั้นเอง หลังจากที่ตกลงกันเรียบร้อยแล้ว คุณยายก็นอนหลับอยู่ในอู่แห่งทะเลบุญจนถึงเวลาค่อนรุ่งก็ฝันเห็นแม่น้ำสายใหญ่ อีกฟากหนึ่งมีต้นโพธิ์ใหญ่คร่อมไปด้วยร่มเงาแผ่กิ่งก้านสาขาให้ความร่มเย็น ท่านขึ้นเรือที่เขารับจ้างแจวข้ามฟากแล้วก็เดินฝ่าเปลวแดดไปนั่งอยู่ใต้ต้นโพธิ์ใหญ่นั้นสังเกตเห็นว่าป็นต้นไม้ที่มีผลและใบดก จึงนั่งอยู่ใต้ร่มไม้อย่างยิ้มแย้มสบายอกสบายใจแล้วก็ตื่นขึ้น

อันที่จริงแล้วความฝันมีหลายประเภท ส่วนความฝันของคุณยายในครั้งนี้เป็นเพราะบุญบันดาล คือบุญบารมีเก่าบันดาลให้เห็นเป็นกรณีพิเศษสำหรับผู้ที่เคยฝึกสมาธิมาอย่างดี ภายหลังท่านจึงได้รู้เรื่องราวว่า นี่เป็นบุญนิมิตแสดงให้เห็นว่า ท่านจะได้พบกับมหาปุชฌีนาจารย์ที่จะให้ความร่มเย็นเป็นร่มเงาชีวิตให้แก่ท่านตลอดไป

ในเช้าวันรุ่งขึ้นคุณยายก็ตื่นนอนอย่างสดชื่น คุณนายเลียบซึ่งเป็นอุปัชฌาภคณสำคัญของวัดปากน้ำก็ได้พาคุณยายมายังวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เพื่อขออยู่ปฏิบัติธรรม

...๘ นบกกเหตุ...

เป็นเวลา 1 เดือน ซึ่งทั้งหมดนี้เป็นผล
ตอบแทนจากคุณความดีของคุณยายที่ได้
ดูแลบ้านเรือนให้กับท่านเศรษฐินีอย่างดีเยี่ยม
เป็นเวลาหลายปีจนกระทั่งท่านไว้วางใจและ
ให้โอกาสมาปฏิบัติธรรมที่วัดปากน้ำตาม
ความปรารถนา นี่คืจุดเริ่มต้นชีวิตใหม่ใน
ทางธรรมของคุณยาย

มาช้าไป

เมื่อได้มาถึงวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ แล้ว คุณยายได้มีโอกาสมากราบพระเดชพระคุณหลวงปู่เป็นครั้งแรก เมื่อท่านกราบหลวงปู่เสร็จแล้วเงยหน้าขึ้นมาเท่านั้น หลวงปู่ท่านก็ชี้หน้าคุณยายแล้วทักเป็นประโยคแรกว่า “มึงมันมาช้าไป” ซึ่งคุณยายท่านก็ไม่เข้าใจว่าหมายถึงอะไร ท่านบอกว่าตอนนั้นอายุ 29 ปี ไม่น่าจะเรียกว่าเข้าวัดช้า แต่ท่านก็รับฟังไว้เฉยๆ หลวงปู่วัดปากน้ำท่านกล่าวคำนี้เพียงแค่ครั้งเดียวเท่านั้น แต่คุณยายท่านจดจำได้ตลอดชีวิต

...มาช้าไป...

แม้ว่าคุณยายยังไม่รู้เรื่องราวอะไร
มากเพราะเป็นผู้มาใหม่ แต่พระเดชพระคุณ
หลวงปู่ท่านเป็นผู้รู้แจ้งเห็นแจ้งแทงตลอด
ทั้งหมดด้วยญาณทัสนะตั้งแต่ก่อนที่คุณยาย
จะมาถึงแล้วว่า คุณยายเป็นทหารเอกของ
ท่าน การลงมาบังเกิดในครั้งนี้มีภารกิจหน้าที่
อะไร คำกล่าวของพระเดชพระคุณหลวงปู่
จึงหมายความว่า คุณยายน่าจะมาถึงท่านให้
เร็วกว่านี้ ในขณะที่คุณยายอายุยังน้อยและ
แข็งแรงมากกว่านี้ การที่ท่านมาถึงเมื่ออายุได้
29 ปี ก็เรียกได้ว่าอายุเริ่มมากแล้วเพราะการ
ทำวิชชาธรรมกายนั้นหากเริ่มต้นเมื่ออายุ

...มาช้าไป...

ยังน้อยในขณะที่ร่างกายมีความแข็งแรงมาก การศึกษาค้นคว้าวิชาธรรมกายก็จะมีประสิทธิภาพมากขึ้น สามารถเรียนรู้ได้มากมาย ด้วยเหตุนี้เองหลวงปู่ท่านจึงกล่าว ว่า มาช้าไป

หลังจากหักท่ายกันเสร็จแล้วท่านก็ส่งคุณยายเข้าไปในโรงงานทำวิชาโดยไม่ต้องผ่านขั้นตอนในการทดสอบและคัดสรรใด ๆ ทั้งสิ้น ทั้งที่โดยปกติแล้วบุคคลที่จะเข้าทำวิชาได้จะต้องได้รับการทดสอบและคัดเลือก ด้วยวิธีการต่างๆ มากมาย โดยนายทวารและผู้ที่อยู่มาก่อน เป็นการทดสอบ

...มาช้าไป...

ความรอบรู้และญาณทัสณะของผู้ที่จะเข้ามา
ทำวิชาในโรงงานว่ามีความสามารถเพียงพอ
หรือไม่ สำหรับคุณยายแล้วจึงเรียกได้ว่า
เป็นการก้าวกระโดดเลยทีเดียว

ตลอดระยะเวลาเกือบ 1 เดือนที่ได้
เข้ามาปฏิบัติธรรมในโรงงานทำวิชา คุณยาย
มุ่งมั่นอย่างมากที่จะศึกษาเล่าเรียนวิชา
ธรรมกายชั้นสูงด้วยความผาสุก พอใกล้ครบ
กำหนดที่ท่านลาคุณนายเลียบมาอยู่วัดปากน้ำ
ท่านจึงปรึกษาหารือกับคุณยายทองสุกว่า
“พี่ๆ ฉันไม่กลับแล้วนะ ฉันมาถึงหลวงพ่
วัดปากน้ำแล้ว ฉันจะเรียนวิชาธรรมกาย

...มาช้าไป...

อยู่ในโรงงานทำวิชชานี้ ฉันไม่กลับแล้ว”
คุณยายท่านกล่าวอย่างนี้เพราะว่าโลกภายใน
มีแต่ธรรมบัณฑิตที่เต็มไปด้วยสิ่งที่น่าเรียนรู้
กว่าโลกภายนอกมากนัก และกว่าที่มนุษย์เรา
จะได้พบคำตอบด้วยตัวเองว่าเกิดมาทำไม
อะไรคือเป้าหมายของชีวิต แล้วจะไปสู่เป้าหมาย
ของชีวิตได้อย่างไรไม่ใช่เรื่องง่าย เมื่อคุณยาย
มาถึงจุดนี้แล้วจึงไม่ปรารถนาที่จะหวนคืนกลับ
ไป คุณยายทองสุกก็เห็นดีด้วย ว่าไม่ควรกลับ
“อี कांगเฮีย บวชกันเถอะวะ บวชเป็นแม่ชี”
“เอาสิพี่ แล้วเราจะไปหาผ้าที่ไหนนี่ มันกระชั้น
อย่างนี้” “มันจะไปยากอะไรวะก็ไปเช่าผ้าเขา

...มาช้าไป...

มาสิ” ท่านทั้งสองคุยปรึกษากันเพื่อบวชเป็น
อุบาสิกาแม่ชีโดยการเช่าผ้า จะมีสักกี่คนใน
โลกที่ไปเช่าผ้ามาบวช และก็บวชได้จนตลอด
ชีวิตอย่างนี้

จากนั้นคุณยายและคุณยายทองสุก
ก็โกนผมกันในคืนนั้น แล้วก็ไปเช่าผ้ามาบวช
ทรัพย์สินเงินทองกลับกลายเป็นของไม่
สำคัญสำหรับท่านแล้ว เพราะท่านตั้งใจมา
ตั้งแต่ก่อนจะออกจากบ้านที่นครชัยศรี เมื่อ
สมหวังตั้งใจในการศึกษาวิชาธรรมกายกับ
พระเดชพระคุณหลวงปู่จึงไม่คิดจะกลับไป
บ้านคุณนายเลี้ยบอีก แต่การจะไม่กลับได้นั้น

...มาช้าไป...

ก็ต้องมีวิธีการที่ดี เพราะคุณนายก็เป็นคนใจดี ใจบุญ ที่รักการปฏิบัติธรรม หากเห็นคุณยายเป็นนักบวชแล้วท่านคงจะพลอยยินดีด้วย

เมื่อคุณยายบวชแล้วก็มีสง่าราศีในเพศของบรรพชิต ดุสงบเสงี่ยมสง่างามราวกับพระเถรีบวชมาแล้วได้ร้อยพรรษา ผิวพรรณผุดผ่องเป็นนวลลออจับใบหน้า และในเช้าวันรุ่งขึ้นเมื่อคุณนายเลียบมารับที่วัดปากน้ำตามที่ตกลงกันไว้ก็ถึงกับพูดอะไรไม่ออกเมื่อเห็นคุณยายโกนหัวแล้วอยู่ในชุดอุบาสิกาแม่ชีดุสงบเสงี่ยมสง่างาม จึงได้แต่ยกมือไหว้แล้วคุณยายก็ลาคุณนายเลียบ

...มาช้าไป...

ตรงนั้นว่าจะไม่กลับไปอีกแล้ว จะขออยู่กับ
พระเดชพระคุณหลวงปู่ที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ
เพื่อศึกษาวิชาธรรมกายต่อไป ขอกราบ
ขอบพระคุณท่านเศรษฐินีที่ได้ให้โอกาส
ศึกษาวิชาธรรมกายตั้งแต่อยู่ที่บ้าน ให้ที่พัก
ที่อาศัยเป็นอย่างดี ให้ความไว้วางใจทุกอย่าง
จนกระทั่งสามารถปฏิบัติธรรมได้เข้าถึง
พระธรรมกาย ขอให้ท่านเศรษฐินีมีส่วนแห่ง
บุญนี้ด้วย และจะไม่มีวันลืมพระคุณในครั้ง
นี้เลย หลังจากนั้นคุณยายท่านก็ไม่คิดหันหลัง
กลับไปอีก ท่านบอกว่าในใจท่านมีแต่คำว่า
เดินรุดหน้าแต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น

จากไปไม่หวนคืน

เหตุการณ์ที่คุณยายขออนุญาตไปปฏิบัติธรรมเป็นเวลา 1 เดือน แล้วถือโอกาสออกบวชโดยไม่ยอมกลับไปที่บ้านท่านเศรษฐินีอีกเลยนั้น เป็นสิ่งที่ฝังใจท่านเจ้าของบ้านเป็นอย่างมาก เพราะท่านทั้งรักและเอ็นดูคุณยายยิ่งกว่าใคร แม้กาลเวลาจะผ่านไปหลายสิบปีแล้วก็ยังไม่เคยลืมเลือน

มีอยู่ครั้งหนึ่งในขณะที่คุณนายเสี่ยบอายุ 80 กว่าปีแล้ว ท่านได้นิมนต์คณะพระภิกษุ และเชิญอุบาสิกาแม่ชีที่อยู่ในโรงงาน

...จากไปไม่ทวนคืน...

ทำวิชา พร้อมกับบุคคลต่าง ๆ ที่คุ้นเคย
ไปงานบุญที่บ้านของท่านเพื่อรับปัจจัยเพราะ
ท่านชราภาพมากแล้ว เดินทางไปวัดปากน้ำ
ลำบาก ขณะนั้นหลวงพ่อก็เป็นนิสิตที่มา
ปฏิบัติธรรมกับคุณยายเป็นประจำ คุณยาย
ก็ได้รับเชิญให้ไปร่วมรับปัจจัยในครั้งนี้ด้วย

การถวายปัจจัยให้กับอุบาสิกาแม่ชี
ที่เข้าถึงพระธรรมกายก็เหมือนกับถวายแด่
พระภายในตัว แม้ภายนอกจะไม่ได้ครองผ้า
กาสาवพัสดุ์ แต่ถือได้ว่าบวชภายในชั้นหนึ่ง
เป็นเหตุให้ได้บุญมาก เมื่อคุณยายกลับจาก
บ้านคุณนายเลียบแล้วก็เล่าให้หลวงพ่อฟังว่า

...จากไปไม่หวนคืน...

พอถึงช่วงที่ท่านเศรษฐินีต้องถวายปัจจัยนั้น ท่านก็ถวายเรียงไปเรื่อย ๆ โดยไม่พูดอะไร แต่พอมาถึงคุณยายอาจารย์เท่านั้นท่านก็รำพึงขึ้นว่า “แม่จันทร์นะแม่จันทร์ ไปแล้ว ไม่กลับมาเลยนะ” ฝากถ้อยคำความในใจ เอาไว้แล้วจึงถวายปัจจัยให้ แสดงให้เห็นว่าคุณงามความดีของคุณยายนั้นไม่เคยลางเลือนไปจากหัวใจของท่านเศรษฐินีเลย แม้ว่าท่านจะตระหนักและซาบซึ้งถึงคุณค่าของการประพฤติปฏิบัติธรรมของคุณยาย และอนุโมทนาสาธุการด้วย แต่การที่จะหาใครสักคนมาทดแทนบุคคลอย่างคุณยายได้นั้น

...จากไปไม่ทวนคืน...

แม้ว่ากาลเวลาจะล่วงเลยมาหลายสิบปีแล้ว
ก็ไม่สามารถที่จะหาได้เลย เนื่องจากท่าน
รักคุณยายมากและไม่อยากให้จากไปไหน
อยากให้อยู่ซิดใกล้ตลอดไป ท่านเศรษฐินีจึง
เสียดายคุณยายเป็นอย่างยิ่ง

คุณยายเป็นผู้ที่มีข้อวัตรปฏิบัติ
ปฏิบัติ และมโนปณิธานที่ไม่ธรรมดาต่าง
จากคนทั่วไป ท่านสามารถพัฒนาตนเองจาก
การเป็นชานาสุ์การเป็นมหาปุชนียาจารย์ผู้นำ
ในการสร้างบุญบารมีได้ แม้จะมีทรัพย์สมบัติ
พอที่จะเลี้ยงดูอัตภาพของตนไปได้ตลอดชีวิต
แต่ท่านกลับมอบทรัพย์ทั้งหมดให้กับพี่น้อง

...จากไปไม่ทวนคืน...

แล้วออกจากบ้านมาเพื่อยอมตนไปเป็นคนรับใช้ของคุณนายเลียบผู้เป็นอุปถัมภ์คนสำคัญของวัดปากน้ำ ด้วยหวังจะให้เป็นที่สะพานเชื่อมไปถึงพระเดชพระคุณหลวงปู่

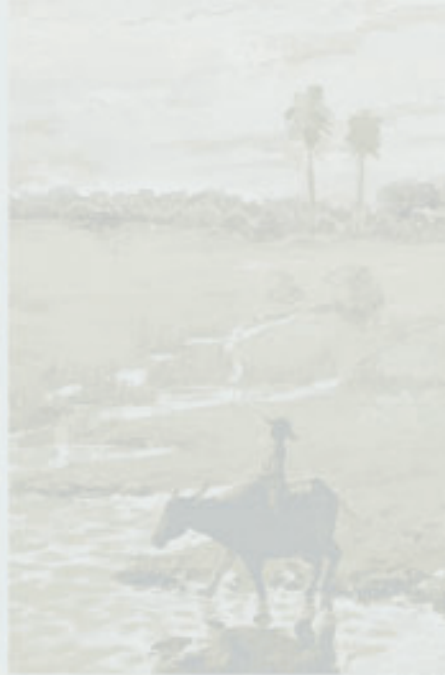
ในขณะที่ทำหน้าที่คนรับใช้ก็ฝึกฝนอบรมตนอย่างขยันขันแข็งในสภาวะการณ์และเวลาที่จำกัด งานหลักของตนก็ทำได้อย่างไม่มีที่ติ ทั้งดูแลปรนนิบัติเจ้านายและครูบาอาจารย์อย่างดีเยี่ยม เพื่อให้มีโอกาสได้ศึกษาวิชาธรรมกาย ในที่สุดเมื่อเข้าถึงพระธรรมกายภายในแล้ว ท่านจึงสามารถปลดเปลื้องสิ่งที่ค้างอยู่ในใจคือการตามหาพ่อในโลก และ

...จากไปไม่หวนคืน...

ช่วยพ้อจากยมโลกให้ขึ้นมาเป็นเทพบุตรอยู่
อย่างสุขสบายได้สำเร็จ หลังจากนั้นจึงได้
ออกบวชและมุ่งหน้าศึกษาวิชาธรรมกายกับ
พระเดชพระคุณหลวงปู่ในโรงงานทำวิชา ณ
วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ บุคคลเช่นท่านจึงเป็น
บุคคลที่หาได้ยากยิ่งในโลก เป็นต้นบุญ
ต้นแบบที่ดีแก่ศิษยานุศิษย์ทั่วโลกทั้งใน
ปัจจุบันและตลอดต่อไปในอนาคตได้อย่าง
แท้จริง

gnore In My Heart!

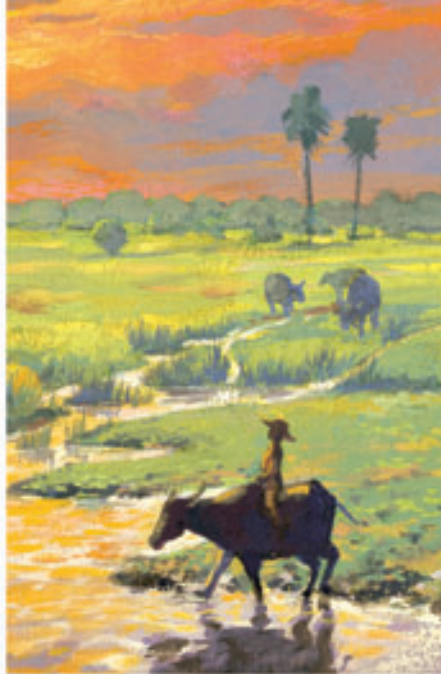

ข ทส่งทำย

วิธีปฏิบัติเพื่อเข้าถึงพระธรรมกาย ◦ ประวัติคุณยายฯ ◦ บทสวดสรรเสริญคุณยายฯ ◦ ประวัติตะวันธรรม

วิธีปฏิบัติธรรม

เพื่อเข้าถึงพระธรรมกาย

ให้นั่งขัดสมาธิ โดยเอาขาขวาทับขาซ้าย มือขวาทับมือซ้าย นิ้วชี้ของมือข้างขวาจรดนิ้วหัวแม่มือข้างซ้าย วางไว้บนหน้าตักพอสมควร หันตาเบาๆ ค่อนลูกพอสมควร คล้ายกับตอนที่เราใกล้จะหลับ อย่าบีบเปลือกตา อย่ากดลูกนัยน์ตา

ทำใจของเราให้เบิกบาน เข้มขึ้น สะอาด บริสุทธิ์ ผ่องใส ไร้กังวลในทุกสิ่ง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไรก็ตาม ให้ปล่อยวาง ทำใจให้ว่าง คลายความผูกพันในทุกสิ่ง แล้วก็รวมใจหยุดนิ่งอย่างนุ่มๆ เบาๆ

...วิธีปฏิบัติธรรมเพื่อเข้าถึงพระธรรมกาย...

ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ 7 เหนือระดับสะดือขึ้นมา 2 นิ้วมือ อยู่ภายในกลางท้องของเรา โดยสมมุติว่ามีเส้นด้าย 2 เส้น เส้นหนึ่งซึ่งให้ดึงจากสะดือทะลุไปด้านหลัง อีกเส้นหนึ่งซึ่งจากด้านขวาทะลุไปด้านซ้าย เส้นด้ายทั้งสองตัดกันเป็นกากบาท จุดตัดเล็กเท่ากับปลายเข็ม เหนือจุดตัดนี้ขึ้นมา 2 นิ้วมือ เรียกว่าศูนย์กลางกายฐานที่ 7 ซึ่งเป็นต้นทางไปสู่อายตนะนิพพาน

จากนั้นจึงกำหนดบริกรรมนิมิตเป็นดวงกลมใสเหมือนกับเพชรลูกที่เจียรระโนแล้ว ไม่มีตำหนิใสสะอาดบริสุทธิ์ โตะเท่ากับแก้วตาหรือขนาดใดก็ได้ นึกอย่างสบายๆ นิ่งๆ นุ่มๆ เบาๆ พร้อมกับประคองใจให้หยุดนิ่ง ด้วยบริกรรมภาวนาในใจเบาๆ ว่า “สัมมา อะระหัง...สัมมา อะระหัง...สัมมา อะระหัง...” ให้เสียงของคำภาวนาดังออกมาจากกลางท้องของเราอย่างต่อเนื่อง ทุกครั้งที่ภาวนา สัมมา อะระหัง ต้องไม่ลืมนึกถึงดวงกลมใสที่ศูนย์กลางกายด้วย

...วิธีปฏิบัติธรรมเพื่อเข้าถึงดวงธรรมกาย...

การนึกภาพของดวงกลมใสและคำภาวนา ในใจนี้จะช่วยนำใจของเราที่ฟุ้งออกไปในเรื่องราว ต่างๆ นอกตัว ทั้งเรื่องคน สัตว์ สิ่งของ ธุรกิจ การงาน ครอบครัว บ้านเรือน การศึกษาเล่าเรียน หรือเรื่องที นอกเหนือจากนี้ ให้กลับมาสู่ฐานที่ตั้งดั้งเดิมของใจ ซึ่งเป็นตำแหน่งที่จะทำให้เราได้บรรลุวัตถุประสงค์ ของการมาเกิดเป็นมนุษย์ คือการเข้าถึงดวงธรรมและ กายภายในต่าง ๆ ซึ่งมีอยู่แล้วภายในตัวเรา

ให้ภาวนา สัมมา อะระหัง ไปจนกว่าใจจะหยุด นิ่ง และเกิดความรู้สึกว่าไม่อยากจะภาวนาต่อไป อยากรจะหยุดใจนิ่งเฉยๆ อยู่กับภาพของดวงกลมใส ที่เราเห็น เมื่อรู้สึกเช่นนี้ ก็ปล่อยให้เป็นอย่างที่ใจ อยากรจะเป็น แล้วใจของเราจะค่อยๆ เคลื่อนเข้าสู่ ภายในอย่างสบายๆ โดยมีภาพนิมิตหรือไม่มีก็ได้ ในที่สุดแล้ว จะมีความสว่างบังเกิดขึ้น หรืออาจเห็น เป็นจุดเล็กๆ ใสๆ เหมือนดวงดาวในอากาศที่อยู่บน ท้องฟ้าในยามราตรี

...วิธีปฏิบัติธรรมเพื่อเข้าถึงพระธรรมกาย...

จุดสว่างนี้เป็นที่ประชุมของความรู้และความลับของชีวิต นับตั้งแต่ดวงธรรมในดวงธรรม กายในกาย ภูมิต่าง ๆ และธรรมทั้งมวลที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงนำมาสั่งสอน เป็นจุดสว่างเล็กๆ ที่ยิ่งใหญ่ เช่นเดียวกับเมล็ดโพธิ์หรือเมล็ดไทรเม็ดเล็กๆ ซึ่งเป็นที่รวมของกิ่ง ก้าน ใบ ดอก และผล ของต้นโพธิ์หรือต้นไทรใหญ่ๆ ทั้งต้น

เมื่อเราสามารถรักษาความนิ่งของใจเอาไว้กับจุดใสสว่างนั้นได้อย่างมั่นคง จนกระทั่งความคิดอื่นเข้ามาแทรกไม่ได้ ใจก็จะยิ่งบริสุทธิ์ ยิ่งนิ่งใจก็ยิ่งบริสุทธิ์ ยิ่งบริสุทธิ์ก็ยิ่งมีความสุข ยิ่งมีความสุขแสงสว่างก็ยิ่งเกิด แสงสว่างยิ่งเกิด การเห็นแจ้งก็ยิ่งเกิด การเห็นแจ้งทำให้เรารู้แจ้ง ความรู้แจ้งทำให้เราหายสงสัย การหายสงสัยทำให้เราดำเนินชีวิตได้ถูกต้อง

...วิธีปฏิบัติธรรมเพื่อเข้าถึงพระธรรมกาย...

ปรับเข็มทิศชีวิตไปสู่จุดหมายปลายทางได้อย่าง
แม่นยำ เพราะฉะนั้นจุดสว่างเล็กๆ ไสๆ นี้จึงเป็นสิ่ง
ที่เราจะต้องครอบครองให้ได้ เราจะครอบครองได้
ต่อเมื่อใจของเราหยุดนิ่ง แล้วความรู้สึกอันยิ่งใหญ่จะ
เกิดขึ้นภายในตัว เป็นความยิ่งใหญ่ที่ปราศจากทริมานะ
และความลำพองใจ ยิ่งใหญ่อย่างบริสุทธิ์ เป็นตัวของ
ตัวเอง เป็นอิสระอย่างแท้จริง มีความพึงพอใจ อยู่ได้
ด้วยตัวของตัวเอง เราจะมีดวงปัญญาเกิดขึ้น ทำให้
ทราบถึงความพอดีของชีวิตเป็นเช่นไร เราจะกินแต่พอดี
อยู่แต่พอดี และใช้แต่พอดี เพื่อสงวนเวลาของชีวิตที่
มีอยู่อย่างจำกัดนี้ มาแสวงหาอริยทรัพย์ภายใน และ
ความรู้ในวิชชาธรรมกาย ที่จะนำไปสู่จุดหมายปลายทาง
แห่งการหลุดพ้นที่สมบูรณ์ที่สุด คือที่สุดแห่งธรรม

ประวัติคุณยายฯ

คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง เกิดเมื่อวันที่ 19 มกราคม พ.ศ. 2452 ที่อำเภอนครชัยศรี จังหวัดนครปฐม ท่านเป็นลูกคนที่ 5 ในจำนวนพี่น้อง 9 คน ของพ่อพลอยและแม่พัน ขนนกยูง ซึ่งประกอบอาชีพเกษตรกรรม

ท่านตัดสินใจเดินทางเข้ากรุงเทพฯ เมื่ออายุได้ 26 ปี เพื่อหาช่องทางไปฝึกสมาธิที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ โดยอาศัยทำงานอยู่ที่บ้านของคุณนายเลียบ ซึ่งเป็นอุปัชฌ์ากคนสำคัญของวัดปากน้ำก่อน ในระหว่างนี้เอง ท่านได้พบกับคุณยายอาจารย์ทองสุข สำแดงปิ่น ครูสอนสมาธิจากวัดปากน้ำ ผู้แนะนำธรรมปฏิบัติ จนกระทั่งท่านเข้าถึงพระธรรมกาย

เมื่อท่านมีอายุได้ 29 ปี คุณยายอาจารย์ทองสุข ได้พาท่านไปกราบพระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี (หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ) ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย เมื่อท่านได้พบแล้ว หลวงปู่วัดปากน้ำก็ได้เมตตารับท่านไว้ เป็นศิษย์และอนุญาตให้ศึกษาวิชชาธรรมกายชั้นสูง ในทันที

หลังจากที่ได้ย้ายมาอยู่วัดปากน้ำแล้ว ท่านก็ได้บวชเป็นอนุสาสิกามาแล้วพร้อมกับคุณยายอาจารย์ทองสุข และได้ศึกษาค้นคว้าวิชชาธรรมกาย พร้อมกับปฏิบัติสมาธิภาวนาชั้นสูงอยู่กับพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ จนกระทั่งหลวงปู่มรณภาพ

ต่อมา ในปี พ.ศ. 2506 ท่านได้พบกับพระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อธัมมชโย) เจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย ซึ่งในขณะนั้นเป็นนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ผู้มีความสนใจในพระพุทธศาสนาและการเจริญสมาธิภาวนามาก พระเดชพระคุณหลวงพ่อได้กราบฝากตัวเป็นศิษย์ กับคุณยายอาจารย์และได้รับการถ่ายทอดวิชชาธรรมกายจากท่าน

ในปี พ.ศ. 2513 ขณะที่คุณยายมีอายุได้ 61 ปี พระเดชพระคุณหลวงพ่อดัมมชโย ซึ่งอยู่ในช่วงพรรษาแรกของการเป็นพระภิกษุ ได้ปรารภกับคุณยายถึงการสร้างสถานที่แห่งใหม่อันเหมาะสมต่อการประพฤติปฏิบัติธรรมและเผยแผ่วิชชาธรรมกายสืบต่อไป คุณยายจึงริเริ่มสร้างวัดขึ้นพร้อมกับให้การส่งเสริมพระเดชพระคุณหลวงพ่อและหมู่คณะในทุกๆ ด้านเพื่อให้งานสร้างวัดประสบความสำเร็จ

นับตั้งแต่นั้นมา จึงได้มีการก่อตั้ง “ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม” ณ ตำบลคลองสาม อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี และได้รับการพัฒนาเรื่อยมาจนกระทั่งกลายเป็น “วัดพระธรรมกาย” ซึ่งมีกิจกรรมด้านการศึกษาและประพฤติปฏิบัติธรรมอย่างแพร่หลายทั้งภายในประเทศไทย และต่างประเทศ

หลังจากคุณยายอาจารย์ได้สนับสนุนพระเดชพระคุณหลวงพ่อดัมมชโย ในการสถาปนาวัดพระธรรมกายและวางรากฐานในการพัฒนาวัดอย่างมีระบบระเบียบและมั่นคงแล้ว ท่านได้ละสังขารอย่างสงบในวันที่ 10 กันยายน พ.ศ. 2543 ในขณะที่ท่านมีอายุได้ 92 ปี

...ยามใดก็ตาม
ที่เรามีคุณยายอยู่ในหัวใจแล้ว
ยามนั้น ความสว่างไสว
ความสะอาดบริสุทธิ์ ความดีงาม
และความเป็นสิริมงคลทั้งปวง
ก็จะเกิดขึ้นในกาย วาจา และใจ
ของเราอย่างน่าอัศจรรย์...

บทสวดสรรเสริญ

คุณชวชาจารย์แก้วตมอุมภักดิ์จันทร์ ชนบทสูง

๒

ในอมจิตกราบบูชา

มหาอุบาลิกาจารย์

ก่องแก้วนฤพาน

ยอดทหารพระทศพล

สี่บทอดธรรมธาตุ

มุ่งประกาศทางมรรคผล

ศิษย์เอก พระมงคล-

เทพมุนี มิแปรผัน

เป็นหนึ่งในไม่มีสอง

นามเกริกก้องคุณยายจันทร์

ขนนกยูง ทุ่มชีวัน

ทำวิชาพิชิตชัย

อดทนและเข้มแข็ง

মনะแกร่งพิสุทธิ์ใส

โกฏิเพชรในภพไตร

เพียงเศษห้วงของดวงมालย์

เป็นยอดกตัญญู

น้อมนบครูทุกวันวาร

เชื่อมวิชาพระนิพพาน

ผู้สร้างสาน ตะวันธรรม

รวมศิษย์พลิกผืนนา

สถาปนาให้เลิศล้ำ

วัดพระธรรมกายนำ

ธรรมขยายหทัยชน

ธารใดในโลกล้ำ

รวมมหานทีดล

เทียบธารกรณย์มน

แต่เศษเสี้ยวน้ำใจยาย

ยอดปฐุมการ

หาเทียบสองมือยาย

ยายเป็นเช่นโพธิ์พฤกษ์

ศิษย์ตั้งสกุณา

กลางยายใสพิสุทธิ

กายธรรมทับทวี

ด้วยบุญกุศลล้ำ

คุ้มศิษย์ทุกคืนวัน

ธรรมใดคุณยายซึ่ง

ตามติดบ่มความดี

เปี่ยมด้วยธรรมฤทธิ์

สืบทอดอุดมการณ์

แผ่ขยายวิชาเลิศ

ศิษย์มั่นคำสัญญา

เอกบวรสมใจหมาย

ผู้ป็นกายแห่งธรรมมา

ให้ระลึกและพึงพา

ได้อาศัยไต่บารมี

เปรียบประดุกพระเจดีย์

อสงไขยอนงนันต์

วธรรมคุณยายจันทร์

สุขเกษมภิเปรมปรีดี

ขอศิษย์ถึงทุกชีวี

ทุกภพชาติพิฆาตมาร

บุญศักดิ์สิทธิ์มหาศาล

ปณิธานธาตุธรรมมา

ให้บรรเจิดทั่วโลกา

แทนมาลาบูชาคุณ

ประวัติตะวันธรรม

พระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อ
ธัมมชโย) เกิดที่จังหวัดสิงห์บุรี เมื่อวันที่ 22 เมษายน
พ.ศ. 2487 เป็นบุตรของคุณพ่อจรรยาดี และคุณแม่จุรี
สุทธิผล ท่านมีความสนใจในพระพุทธศาสนาและการ
ปฏิบัติธรรมตั้งแต่วัยเยาว์ ในช่วงระหว่างการศึกษาระดับ
อุดมศึกษา ท่านได้พบกับคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกา
จันทร์ ขนนกยูง หนึ่งในบรรดาศิษย์เอกของพระเดช
พระคุณพระมงคลเทพมุนี (หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ)
ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย นับตั้งแต่นั้นมา ท่านจึงได้ฝากตัว
เป็นศิษย์และทุ่มเทให้กับการศึกษาวิชชาธรรมกาย

เมื่อจบการศึกษาในระดับปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์แล้ว ท่านได้เข้ารับการบรรพชาอุปสมบทในวันที่ 27 สิงหาคม พ.ศ. 2512 ณ พัทธสีมา วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ โดยมีพระเทพวรเวที (ปัจจุบันคือสมเด็จพระมหาธีรราชเจ้าอวาส วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ) เป็นพระอุปัชฌาย์ โดยท่านได้รับฉายาว่า “ธัมมชโย” ซึ่งแปลว่า “ผู้ชนะโดยธรรม”

ต่อมา ในวันมาฆบูชาที่ 20 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2513 หลวงพ่อธัมมชโยพร้อมด้วยคุณยายอาจารย์ฯ และหมู่คณะ รวมทั้งผู้มีจิตศรัทธาได้ริเริ่มพัฒนาผืนนาจำนวน 196 ไร่ ซึ่งได้รับการบริจาคจากคุณหญิงประหยัด แพทย์พงศาวิสุทธาธิบดี ให้กลายเป็นสำนักสงฆ์ตามระเบียบการสร้างวัด โดยใช้ชื่อว่า “ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม” ซึ่งต่อมาได้พัฒนาเป็น “วัดพระธรรมกาย” ที่มีชื่อเสียงทั้งทางด้านการศึกษาพระปริยัติธรรมในอันดับต้นของประเทศไทย มีการส่งเสริมการประพฤติ

ปฏิบัติธรรมอย่างแพร่หลาย สำหรับทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ และมีผลงานการเผยแผ่พระพุทธศาสนาได้กว้างไกลไปทั่วโลก

พระเดชพระคุณหลวงพ่อดำมชโยได้รับพระราชทานสมณศักดิ์เป็นพระราชาคณะชั้นสามัญ ฝ่ายวิปัสสนาธุระที่ พระสุธรรมยานเถระ ในวันที่ 5 ธันวาคม พ.ศ. 2534 ต่อจากนั้นได้รับการถวายปริญญา ดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ สาขาการศึกษาพระพุทธศาสนา จากมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ในวันที่ 5 ธันวาคม พ.ศ. 2537 และในวันที่ 5 ธันวาคม พ.ศ. 2539 ได้รับพระราชทานพัดยศเลื่อนสมณศักดิ์เป็นพระราชาคณะชั้นราช ฝ่ายวิปัสสนาธุระที่ พระราชภาวนาวิสูทธิ

ปัจจุบัน พระเดชพระคุณหลวงพ่อดำมชโย ดำรงตำแหน่งเป็นเจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย และประธานมูลนิธิธรรมกาย ซึ่งมีสาขาภายในประเทศไทยและต่างประเทศรวมกว่า 60 แห่ง